

„Háborzongatóan korrekt útmutató
az élőhalottak elleni harchoz.” – Time Out

ZOMBI TÜLÉLŐ KÉZIKÖNYV

Tökéletes védelem az
élőhalottakkal szemben

MAX BROOKS

ZOMBI TÜLÉLŐ KÉZIKÖNYV

Tökéletes védelem az élőhalottakkal szemben

*Anyának és apának.
És Michelle-nek, aki miatt érdemes küzdeni az életért.*

Bevezető

A HOLTAK KÖZTÜNK JÁRNAK. Zombik, élőhalottak – nevezzük őket bárminek, ezek a teremtmények jelentik a legnagyobb fenyegetést az emberiségre nézve, leszámítva magát az emberiséget. Téves lenne ragadozóknak hívni őket, magunkat pedig prédának. A zombi egy járvány, az emberi faj pedig a gazdatest. A szerencsés áldozatokat felfalják, csontjaikat tisztára szopogatják, húsukat elfogyasztják. A kevésbé szerencsések csatlakoznak támadóik hordájához, és oszladozó, húsevő szörnyetegekké válnak. A hagyományos hadviselés hatástalan ellenük, akárcsak a hagyományos gondolkodás. Az élet kioltásának tudománya, melyet az emberi faj létezésének kezdete óta igyekszünk tökéletesíteni, nem nyújt védelmet egy olyan ellenséggel szemben, amelynek nincsen „élete”, amit kiolthatnánk. Azt jelentené ez, hogy az élőhalottak sebezhetetlenek? Nem. Meg lehet állítani ezeket a teremtményeket? Igen. A tudatlanság a legerősebb szövetségesük, a tudás a legádázabb ellenségük. Ezért íródott ez a könyv: hogy elérhetővé váljon a túléléshez elengedhetetlen tudás, mellyel legyőzhetőek ezek a bestiák.

A kulcsszó a túlélés – nem a győzelem vagy a leigázás, csak a túlélés. Ez a könyv senkit nem fog megtanítani arra, hogyan váljék profi zombivadásszá. Aki ennek a hivatásnak kívánja szentelni életét, annak máshol kell kiképeznie magát. Ez a könyv nem a rendőrségnek, a katonaságnak vagy valamely állami szervnek íródott. Ezek a szervezetek, ha úgy döntenek, hogy tudomásul veszik és felkészülnek a zombik jelentette fenyegetésre, az átlagpolgárokét messze

meghaladó erőforrásokhoz tudnak hozzáférni. Ez a könyv az egyszerű polgárok számára íródott, a korlátozott idővel és eszközökkel rendelkező emberek számára, akik nem akarnak áldozattá válni.

Természetesen sok más készség – túlélésben szerzett jártasság, vezetői hajlam, alapvető elsősegély-ismeretek – szükségessé válhat egy élőhalottakkal történő találkozáskor. Ezekről nem tesz említést a könyv, mert hagyományos szövegekben is utánuk lehet nézni. A józan észre hallgatva döntse el mindenki, milyen egyéb információkkal akarja kiegészíteni ennek a kézikönyvnek az anyagát. Ennek megfelelően minden olyan témakört, amely nem kapcsolódik közvetlenül az élőhalottakhoz, kihagytunk a műből.

Ebből a könyvből kiderül, hogyan ismerhetjük fel az ellenséget, hogyan válasszuk ki a megfelelő fegyvert, szó esik a gyilkolási technikákról, valamint a felkészülésről és az improvizációról védekezés, menekülés, illetve támadás közben. A könyv kitér az ítéletnap forgatókönyv lehetőségére is, amikor az élőhalottak átveszik az emberiségtől a bolygó uralkodó fájának szerepét.

A könyv egyetlen fejezetét se kezeljük hipotézisként. Minden egyes információ mögött hosszú évek kutatómunkája és tapasztalata áll. Történelmi adatok, laboratóriumi kísérletek, helyszíni kutatómunka és szemtanúk (köztük a szerző) beszámolóinak alapján készült el ez a kézikönyv. Még az ítéletnap forgatókönyv is megtörtént események alapján levont következtetésekre épül. A feljegyzett támadásokat tartalmazó fejezet bizonyítja, hogy a könyvben szereplő minden egyes tanács történelmi tényeken alapszik.

A könyvben leírt tudásanyag azonban csak egy része a túlélésért folytatott küzdelemnek. A fennmaradó részt mindenkinek egyéni leg kell hozzáadnia. A személyes döntés, az élni akarás a legfontosabb, ha támadnak az élőhalottak. Amennyiben ez hiányzik, semmi sem véd meg bennünket. A könyv utolsó oldalán tegyük fel magunknak a kérdést: mit választunk? Passzívan elfogadjuk a véget, vagy megvetjük a lábunkat, és azt kiáltjuk: „Nem leszek áldozat! Életben maradok!” A választás rajtunk áll.

A szerző előszava

MIVEL EZT A KÖNYVET az Egyesült Államok egyik állampolgára írta, a szöveg számos „amerikai” utalást tartalmaz. Az automobilok és a kézfegyverek kultusza talán idegennek, sőt haszontalannak tűnik a nemzetközi válság fényében, de ne feledjük, ha az amerikai példák esetleg alkalmazhatatlanok is, a mögöttük lévő tanítás nem az! A könyv nem csak amerikaiaknak íródott. Az itt szereplő taktikák és stratégiák nemzetiségtől és lakóhelytől függetlenül minden túlélni szándékozó ember számára hasznos tanácsokkal szolgálnak.

A zombi veszedelem nemzetközi fenyegetést jelent. Nyugat-Európában és a Brit-szigeteken, ahol nagy a népsűrűség, (viszonylag) kevés az erőszakos bűncselekmény, és ahol több mint két generáció óta béke, biztonság és gazdasági jólét uralkodik, az emberek talán még kiszolgáltatottabbak az élőhalottak támadásaival szemben, mint a történelem folyamán bármikor. Aki azt hiszi, hogy az Európai Parlament ugyanolyan könnyedén meg tudja oldani a zombitámadás jelentette veszélyt, mint egy kamionos sztrájkot, az szánjon némi időt annak áttanulmányozására, mi történt legutóbb, amikor járvány söpört végig Európán. Ami először öt zombival kezdődik a spanyolországi Andalúziában, az három héttel később élőhalottak ezreit jelentheti Angliában.

Ennek megfelelően az olyan földrajzilag elszigetelt országok, mint Ausztrália és Új-Zéland is nagy veszélyben vannak, mert hajlamosak hamis biztonságérzetbe ringatni magukat. Mint a soron

következő fejezetekből, illetve a feljegyzett támadások leírásából ki-
derül, a fizikai távolság sosem jelent elegendő védelmet. Ezeknek az
országoknak a lakói úgy gondolhatják, hogy menedéket találnak ha-
talmatlan kiterjedésű, lakatlan vadonjaikban. Elméletileg akár igazuk is
lehet, hiszen az ausztrál préri vagy a Déli-Alpok megfelelő védelmet
nyújthat, de hogyan jutnak el oda, hogyan maradnak életben, és leg-
főképpen mihez kezdenek, ha már ott is zombik várják őket?

Glasgow-tól Capetownig, Dublintól Hobartig ez a könyv min-
denkinek szól. Eljött az idő, hogy félretegyük a mesterségesen meg-
húzott határokat, és egyesítsük erőinket a kihalás mindnyájunkat
fenyegető veszélyével szemben. Ez most nem a steril és idejétmúlt
nacionalizmus pillanata. Az élőhalottak az egész világunkat fenye-
getik, ezért csak együttes erővel maradhatunk életben.

ÉLŐHALOTTAK: LEGENDA ÉS VALÓSÁG

Kiszáll a sírból, tisztátalan teste férgekkel hemzseg. Szemében nincs élet, bőre hideg, mellkasában nem dobog szív. Lelke üres és sötét, mint az éjszakai égbolt. Kineveti a kardot, gúnyolja a nyílvesztőt, mert nem tudnak kárt tenni benne. Az idők végétéig járja a földet, az élők friss véréért kívánja, a kárhozottak csontjaiból lakomázik. Óvakodjatok az élőholtól!

Bizonytalan eredetű hindu szöveg
i. e. 1000 környékéről

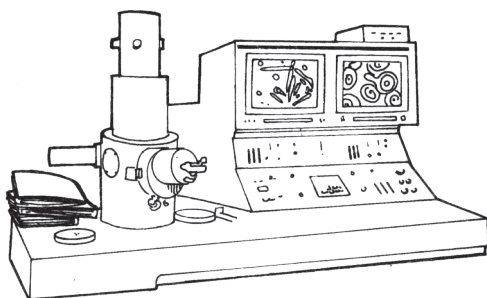
ZOMBI fn. 1. Emberi hússal táplálkozó, eleven hulla. 2. Holtakat feltámasztó voodoo varázslat. 3. Voodoo kígyóisten. 4. Aki kábultan mozog vagy cselekszik, „mint egy zombi” (észak-afrikai eredetű szó).

MI AZ A ZOMBI? Hogyan jön létre? Mik az erősségei és a gyengéi? Milyen szükségletei és vágyai vannak? Miért ellenséges az emberiséggel szemben? Mielőtt rátérnénk a túlélő technikák tárgyalására, először tisztáznunk kell, mit is próbálunk túlélni.

Kezdjük azzal, hogy különválasztjuk a tényeket a legendáktól. Az élőhalottakat nem „fekete mágia” vagy más természetfeletti erő hozza létre. Létüket egy *Solanum* nevű vírusnak köszönhetik. A latin nevet Jan Vanderhaven használta először, aki „felfedezte” a betegséget.

SOLANUM: A VÍRUS

A Solanum a véráramon keresztül jut el az agyba. Egyelőre még nem teljesen tisztázott módon a homloklebény sejtjeit felhasználva reprodukálja önmagát, megsemmisítve ezzel az eredeti sejtet. A folyamat közben valamennyi testfunkció leáll. A szív megállása után a fertőzött egyed „meghal”. Az agy azonban csak tetszhalott állapotba kerül, miközben a vírus egy teljesen új szervvé alakítja sejtjeit. Az új szerv legfontosabb tulajdonsága az, hogy nincs szüksége oxigénre. Az így létrejött élőhalott agy képes mozgósítani az emberi test teljes támogatómechanizmusát anélkül, hogy függne tőle. Miután a mutáció befejeződött, az új szerv feltámasztja a testet új alakban, amely (élettanilag) alig hasonlít az eredeti tetemre. Egyes

testfunkciók megmaradnak, mások módosulnak, míg a többség teljes egészében megszűnik. Az így létrejött új organizmus a zombi, más néven élőhalott.

1. EREDET

Sajnos a kiterjedt kutatás ellenére egyelőre nem sikerült azonosítani a *Solanumot* a természetben. A víz, a levegő és a talaj vizsgálata eddig a világ minden táján negatív eredményt hozott, akárcsak a környezetükben található flóráé és faunáé. E sorok születésekor a kutatás még folyamatban van.

2. TÜNETEK

Az alábbi időrend a fertőzött ember átalakulásának egyes állomásait mutatja be (plusz-mínusz egy-két óra egyéntől függően).

1. óra: Fájdalomérzet és elszíneződés (barnás-lilás) a fertőzött területen. A sebben azonnal megalvad a vér (amennyiben a sebből indult ki a fertőzés).

5. óra: Láz (99–103 °F, azaz 38–39 °C), hidegrázás, enyhe dementia, hányás, izületi fájdalmak.

8. óra: Végtagok és a fertőzött terület zsibbadása, fokozódó láz (103–106 °F, azaz 39–41 °C), fokozódó dementia, izomkoordináció megszűnése.

11. óra: Altesti bénulás, teljes körű zsibbadás, szívverés lelassulása.

16. óra: Kóma.

20. óra: Szív leállása. Agyműködés leállása.

23. óra: Újjáéledés.

3. MEGFERTŐZŐDÉS

A *Solanum* százszázalékosan fertőző és százszázalékosan halálos. Az emberi faj szerencséjére a vírus sem víz, sem levegő útján nem terjed. Egyetlen olyan esetről sem tudunk, amikor a fertőzést valamelyik természeti elem révén kapta volna el valaki. Kizárólag közvetlen cseppfolyós érintkezés útján lehet megfertőződni. Ennek leggyakoribb módja a zombiharapás. De nem ez az egyetlen lehetőség. Úgy is elkapható a fertőzés, ha az ember nyílt sebe hozzáér egy zombi nyílt sebéhez, vagy a sebbe egy zombi maradványai kerülnek, például egy robbanás után. A fertőzött hús elfogyasztása azonban (hacsak az illetőnek nincsen nyílt seb a szájában) általában végzetes, az áldozat előbb hal meg, mintsem hogy megfertőződné. A fertőzött hús bizonyítottan mérgező.

Sem történelmi, sem kísérleti, sem egyéb információ nem áll rendelkezésünkre azzal kapcsolatban, hogy egy élőhalottal folytatott szexuális aktus milyen eredménnyel járhat, de a *Solanum* természetéből fakadóan gyanítható, hogy itt is igen nagy a fertőzésveszély. Haszontalan figyelmeztetni egy ilyen aktus veszélyeire, mert aki elég tébolyodott ahhoz, hogy önszántából belemenjen, azt nyilvánvalóan a saját biztonsága sem érdekli. Egyesek szerint a fertőzés valószínűsége igen alacsony lehet egy harapásmentes érintkezés során, ugyanakkor nem szabad elfelejteni, hogy akár egyetlen organizmus is elegendő a folyamat beindításához.

4. FAJOK KÖZÖTTI FERTŐZŐDÉS

A *Solanum* minden élőlényre nézve végzetes, tekintet nélkül méretre, fajra és élőhelyre. Az újjáéledés azonban kizárólag emberek-nél következik be. Kutatások szerint a *Solanum*-mal fertőzött nem emberi agy néhány órával a gazdatest halála után elpusztul. A fertőzött állatok kimúlnak, mielőtt a vírus reprodukálhatná magát a testükben, így azok nem jelentenek veszélyt. A rovarok, mint például a szúnyog csípésétől szintén nem kell tartanunk, mert kísérletek

bizonyítják, hogy a parazita rovarok felismerik és az esetek 100 százalékában elkerülik a fertőzött gazdatesteket.

5. GYÓGYMÓD

Ha egy ember megfertőződött, nem sok mindent lehet tenni a megmentéséért. Mivel a Solanum vírus, és nem baktérium, az antibiotikumok hatástalanok ellene. Az immunizálás, a vírusokkal szembeni egyetlen védekezési mód, ebben az esetben szintén haszontalan, mert a legparányibb dózis is azonnal teljes megfertőződéshez vezet. A genetikai kutatások jelenleg is folynak. A célok között szerepel egy erősebb emberi ellenanyag vagy ellenálló sejtszerkezet létrehozása, de egyesek egy a Solanum felismerésére és elpusztítására is alkalmas ellenvírus létrehozását sem tartják lehetetlennek. Ez és más, radikálisabb gyógymódok egyelőre gyerekcipőben járnak, és a közeljövőben nem is várható áttörés. A csatatéren szerzett tapasztalatok alapján sokan esküsznek a fertőzött végtag azonnali amputálására (feltéve, hogy azon van a harapás), de ez a gyógymód a legjobb esetben is kétséges, alig 10 százalékban sikerül vele megmenteni az áldozatot. Rendszerint a fertőzött egyedeken már semmi sem segít azok után, hogy a vírus bejutott a szervezetbe. Ha a fertőzött ember az öngyilkosságot választja, nem szabad elfelejtenie, hogy először az agyát kell elpusztítania. Feljegyeztek olyan eseteket, amikor a nem sokkal korábban megfertőződött egyedekkel nem a vírus végzett, mégis újjáéledtek. Ez általában akkor fordul elő, ha a halál

nem áll be a fertőzés után eltelt ötödik óráig. Ettől függetlenül minden zombiharapással vagy más módon megfertőzött emberi tetemet azonnal meg kell semmisíteni. (Lásd: „Megsemmisítés”, 155. oldal.)

6. HOLTTESTEK ÚJJÁÉLESZTÉSE

Széles körben elterjedt nézet, hogy a friss emberi holttestek is újjáéleszthetők, ha haláluk után *Solanum* kerül a szervezetükbe. Tévédés. A zombik kerülnek a tetemeket, ezért nem is tudják átadni a vírust. A második világháború alatt és után végzett kísérletek (lásd: „Feljegyzett támadások”, 213. oldaltól) bebizonyították, hogy hiába fecskendeznek *Solanum*ot egy holttestbe, mert a véráram már nem tudja eljuttatni a vírust az agyba. Ha közvetlenül a halott agyába fecskendezik, a *Solanum* akkor sem tud hatást kifejteni, ugyanis a halott sejtek képtelenek reagálni a vírusra. A *Solanum* *nem hoz létre* életet – csak megváltoztatja azt.

A ZOMBIK TULAJDONSÁGAI

1. FIZIKAI KÉPESSÉGEK

Gyakran hallani, hogy az élőhalottak emberfeletti képességekkel rendelkeznek: szokatlanul nagy erő, szupersebesség, telepátia stb. Repülő zombikról vagy falakon mászó, pókszerű élőhalottakról is keringenek történetek. Ezek a tulajdonságok ugyan remekül mutatnak egy filmben, a valódi élőhalott azonban távolról sem varázserejű, mindenható démon. Nem szabad megfélekmelnünk arról, hogy a zombi teste, gyakorlati szempontból, eredetileg emberi test volt. Mindössze annyi változás következik be, hogy ezt az újjáéledt testet most már egy fertőzött agy irányítja. Egy zombi csak akkor tud repülni, ha az ember is képes volt rá, akinek a testét birtokba vette. Ugyanez vonatkozik az erőter létrehozására, a teleportálásra, a szilárd tárgyakon történő áthatolásra, a farkassá változásra, a

tűzokádásra és egyéb mitikus képességekre, amelyeket az élőhalottakhoz szokás társítani. Gondoljunk úgy az emberi testre, mint egy szerszámkészletre! A zombi agya használatba veszi ezeket a szerszámokat, de kizárólag azokat, amelyek a rendelkezésére állnak. Új szerszámokat nem tud elővarázsolni a semmiből. A meglévőeket azonban, ahogy a későbbiekben látni fogjuk, szokatlan módon és emberi léptékkal mérve megdöbbentően hosszú ideig képes felhasználni.

A) Látás

A zombi szeme nem különbözik az emberétől. Ugyanúgy képes a vizuális jeleket eljuttatni az agyba (attól függően, hogy az oszlásnak milyen fokán áll), de hogy az agy hogyan értelmezi ezeket a jeleket, az már más kérdés. Az eddigi kutatások nem meggyőzőek az élőhalottak vizuális képességeivel kapcsolatban. Képesek ugyanolyan távolságból kiszűrni a zsákmányt, mint egy ember, de hogy az embereket meg tudják-e különböztetni a saját fajtájuktól, az továbbra is kérdéses. Egy elmélet szerint az emberek gyorsabb, egyenletesebb mozdulatai miatt akad meg rajtuk a zombik szeme. Folyamatosan végeznek kísérleteket, melyekben emberek igyekeznek megtéveszteni élőhalottakat úgy, hogy mozdulataikat és jellegzetes sántításukat utánozzák. A mai napig egyetlen ilyen kísérlet sem járt perdöntő eredménnyel. Elterjedt nézet, hogy a zombik látnak a sötétben, ez megmagyarázná, miért vadásznak előszeretettel éjszaka. Ennek az elméletnek azonban ellentmond, hogy minden zombi az éjszákát részesíti előnyben a táplálkozásra, azok is, amelyeknek nincsen szemük.

B) Hallás

Vitán felül áll, hogy a zombik kiváló hallással rendelkeznek. Nem csak érzékelik a hangot, de az irányát is meg tudják határozni. A hallótávolságuk a jelek szerint megegyezik az emberekével. A szélsőségesen magas, illetve alacsony frekvenciájú hangokkal végzett kísérletek negatív eredménnyel zárultak. Az is kiderült, hogy a zombik minden zajra felfigyelnek, nem csak az élőlények által kibocsátott hangokra. Megfigyelték, hogy az élőhalottak olyan hangokra is reagálnak, amelyeket az emberi lények figyelmen kívül hagynak. Ennek a legvalószínűbb, bár egyelőre nem bizonyított magyarázata, hogy a zombik egyenlő mértékben támaszkodnak az összes érzékszervükre. Az emberek születésüktől fogva látásorientáltak, és a többi érzékszervük csak akkor kap nagyobb szerepet, ha az elsődlegest elveszítik. Ezt a hendikepet az élőhalottak feltehetően nem vették át az embertől. Ha így van, az megmagyarázza, miért képesek vadászni, harcolni és táplálkozni teljes sötétségben.

C) Szaglás

A hallással ellentétben az élőhalottak kifinomultabb szaglással rendelkeznek, mint az emberek. A vizsgálatok során mind harc közben,

mint laboratóriumi körülmények között képesek voltak megkülönböztetni az élő zsákmány szagát másokétól. Sok esetben, ideális széljárásban, a zombik akár egy mérföldes távolságból is kiszagolták a friss holttesteket. Ismételjük, ez nem azt jelenti, hogy az élőhalottak szaglása jobb lenne az emberekénél, egyszerűen csak jobban támaszkodnak rá. Nem tudni pontosan, melyik váladék jelzi számukra a zsákmány jelenlétét: izzadság, feromonok, vér stb. A múltban többen is próbálkoztak azzal, hogy parfümmel, dezodorral vagy más erős szagú vegyülettel „maszkírozzák” magukat, de egyik sem bizonyult sikeresnek. A kísérletek még folynak az élőlények szagának szintetikus előállítására, amit aztán álcaként vagy akár elrettentő eszközként lehetne használni az élőhalottakkal szemben. A sikeres produktumra azonban még biztosan éveket kell várni.

D) Ízlelés

Nem sokat tudunk az élőhalottak megváltozott ízlelőbimbóiról. A zombik rendelkeznek azzal a képességgel, hogy megkülönböztessék az emberhúst az állatitól, és egyértelműen az előbbit részesítik előnyben. Kiváló érzékkel utasítják el a döghúst is, ha frissen kimúlt tetemet választhatnak helyette. A legalább tizenkét-tizennyolc órája halott emberi testet már nem tekintik potenciális tápláléknak. Ugyanez igaz a bebalzsamozott vagy más módon konzervált tetemekre. Hogy ennek van-e bármi köze az „ízhez”, az egyelőre nem tisztázott. Talán a szaglás, talán valami más, eddig fel nem fedezett ösztön vezérli őket ebben a tekintetben. A tudománynak még meg kell találnia a választ arra a felkavaró, rémisztő kérdésre, hogy miért az emberi hús a legkívánatosabb a zombik számára.

E) Tapintás

A zombik szó szerint nem rendelkeznek fizikai érzékeléssel. Minden egyes idegvégződésük elhal, és ezek az újjáéledés után sem kezdenek újra működni. Egyértelműen ez a legnagyobb és legijesztőbb előnyük az élőlényekkel szemben. Mi, emberek, rendelkezünk fájdalomérzettel, ami jelzi, ha megsérül a testünk. Agyunk feldolgozza ezt az érzetet, hozzákapcsolja az azt kiváltó eseményhez, és elraktározza az információt, mint figyelmeztetést a jövőre nézve. Ez az élettani ajándék és ösztön segített fajunknak a fennmaradásban. Ezért értékeljük oly nagyra a bátorságot, ami arra ösztönöz embereket, hogy a veszély ellenére végrehajtsanak bizonyos tetteket. Az élőhalottakat éppen az teszi olyan ijesztővé, hogy képtelenek a fájdalom felismerésére és elkerülésére. Nem érzékelik a sérüléseket, így ezek a támadásban sem akadályozzák őket. Bármilyen súlyos sebet szerzett is egy zombi, egészen addig folytatja a támadást, míg semmi nem marad belőle.

F) Hatodik érzék

A történelmi kutatások, kiegészítve a laboratóriumi vizsgálatokkal és a terepen végzett megfigyelésekkel, azt mutatják, hogy az élőhalottak akkor is képesek támadásba lendülni, ha összes érzékszervük megsemmisült vagy elbomlott. Ez azt jelenti, hogy a zombik rendelkeznek egyfajta hatodik érzékkel? Talán. Az élő emberek agyi kapacitásuknak kevesebb mint 5 százalékát használják ki. Lehetséges, hogy a vírus képes egy olyan érzékszerv stimulálására, amely háttérbe szorult az evolúció során. Ez az elmélet az élőhalottakkal vívott háború egyik leghevesebben vitatott területe. Mostanáig egyik oldal hívei sem tudták tudományos bizonyítékkal alátámasztani véleményüket.

G) Gyógyulás

A legendák és a néphagyományban élő elképzelések ellenére az élőhalottak nem rendelkeznek a regenerálódás képességével. A megsérült

sejtek nem gyógyulnak meg. Minden seb, mérettől és fajtától függetlenül, megmarad az újjáélelt testen. Számos alkalommal igyekeztek foglyul ejtett zombikon orvosi módszerekkel beindítani a gyógyulás folyamatát, ám mindegyik kísérlet sikertelennek bizonyult. Az öngyógyítás képessége, amelyet mi, élők, természetesnek veszünk, teljességgel hiányzik az élőhalottakból, és ez jókora hátrányt jelent számukra. Például minden egyes alkalommal, amikor fizikailag megerőltetjük magunkat, az izmaink beszakadnak. Idővel ezek az izmok újraépítik magukat, és erősebbé válnak. A zombik izmai azonban sérültek maradnak, és folyamatosan csökken a hatékonyságuk, amikor használják őket.

H) Bomlás

A zombik átlagos „élettartamát”, vagyis azt, hogy milyen hosszú ideig képesek funkcionálni, mielőtt teljesen elrohadnának, három és öt év közötti intervallumra becsülik. Bármilyen hihetetlenül hangzik is, hogy egy emberi tetem képes dacolni a rothadás természetes folyamatával, ennek alapvetően egyszerű biológiai oka van. Amikor egy emberi test meghal, húsára azonnal mikroszkopikus organizmusok milliárdjai vetik rá magukat. Ezek az organizmusok mindig is jelen voltak a külső környezetben, illetve magának a testnek a belsejében. Amíg a test életben van, az immunrendszer megvédi ezektől az organizmusoktól. A halál után azonban a védőpajzs megszűnik. Az organizmusok osztódni kezdenek, és nekiállnak lebontani a tetemet egészen a sejtekig. A rothadó húshoz társított szag és elszíneződés azt jelzi, hogy ezek a mikrobák dolgoznak. Amikor „érett” steaket rendelünk, valójában olyan húst kérünk, ami már elkezdett rohadni, a korábban kemény húst megpuhították a szilárd rostokat lebontó mikroorganizmusok. Rövid időn belül a steak, akárcsak egy emberi tetem, teljesen elbomlik, és kizárólag azok az anyagok maradnak meg, amelyek túl kemények vagy túl csekély tápértékkel rendelkeznek a mikrobák számára, mint a csont, a fogak, a körmök és a haj. Ez az élet körforgása, a természet így forgatja vissza a tápanyagokat

a táplálékláncba. Ha meg akarjuk állítani ezt a folyamatot, és konzerválni akarjuk a halott szöveteket, akkor baktériumok számára kellemetlen környezetbe kell helyoznünk őket, például szélsőségesen magas vagy alacsony hőmérsékletre, mérgező vegyületbe, mint a formaldehid, vagy, mint esetünkben, át kell itatnunk Solanummal.

Szinte az összes, az emberi szervezet lebontásában közreműködő mikroba elutasítja a vírussal fertőzött húst, ezzel gyakorlatilag megvédvé a zombit. Ha nem így lenne, az élőhalottakkal való küzdelem mindössze annyiból állna, hogy kerüljük őket néhány hétig vagy napig, míg a hús lerohad a csontjaikról. A kutatóknak egyelőre még nem sikerült teljes egészében feltárniuk a jelenség okát. Valószínűsíthető, hogy akad legalább egy vagy két mikrobafaj, amely közömbös a Solanum elrettentő hatására – máskülönben az élőhalottak soha nem bomlanának el. Szintén valószínűsíthető, hogy az olyan természeti hatások, mint a nedvesség és a hőmérséklet, fontos szerepet játszanak ebben a folyamatban. A Louisiana mocsaras vidékén portyázó zombik valószínűleg rövidebb ideig jelentenek veszélyt, mint a hideg, száraz Góbi sivatagban ólálkodó társaik.

Szélsőséges körülmények, például mélyfagyasztás vagy tartósító folyadékba merülés esetén egy élőhalott elméletileg akár korlátlan ideig is működőképes maradhat. Ezekkel a technikákkal a zombik élettartama évtizedekre, sőt, talán évszázadokra is meghosszabbítható. (Lásd: „Feljegyzett támadások” 213. oldaltól.) A bomlás nem azt jelenti, hogy az élőhalott egyszerűen szétesik. A rothadás különböző testrészeket különböző mértékben érinthat. Találtak egyedekeket érintetlen aggyal, de szinte teljesen elbomlott testtel. Másoknál a részben oszlásnak indult agy egyes testfunkciókat még tudott felügyelni, másokat azonban már nem. Nemrégiben terjedt el egy népszerű elmélet az egyiptomi múmiáról, mint az első bebalzsamozott zombiról. A tartósítási technikáknak köszönhetően még évezredekkel a sírboltba zárása után is működőképes tudott maradni. Elég azonban a legfelületesebb ismeretekkel rendelkezni az ókori Egyiptomról ahhoz, hogy lássuk, mennyire nevetséges ez a

feltevés: a fáraók testének bebalzsamozásakor ugyanis a legfontosabb és legbonyolultabb lépés mindig az agy eltávolítása volt!

I) Emésztés

A közelmúltban sikerült egyszer és mindenkorra bebizonyítani, hogy az emberi hús nem szolgál üzemanyagként az élőhalottak számára. A zombi emésztőrendszere tetszhalott állapotban van. A táplálék elfogyasztása, a tápanyag kiválasztása és a salakanyag eltávolítása élettanilag nem befolyásolja a zombikat. Fertőtlenített élőhalottakon elvégzett boncolások során az „ételre” mindig emésztetlen, eredeti alakjában bukkantak a bélrendszer különböző pontjain. Ezek a részben megrágott, lassan rothadó húsdarabok fokozatosan halmozódnak, ahogy a zombi újabb és újabb áldozatokat fogyaszt el, míg végül kipréselődnek a végbélnyíláson, vagy szó szerint kirobbannak a hasfalon keresztül. Míg ez utóbbi drasztikus fejlemény viszonylag ritka, több száz szemtanú számolt már be felpuffadt hasú élőhalottakról. Az egyik foglyul ejtett és felboncolt példányban 211 fontnyi húst találtak!¹ Egyes beszámolók azt is megerősítették, hogy a zombik jóval bélrendszerük felrobbanása után is folytatják a táplálkozást.

J) Légzés

Az élőhalottak tüdeje abban az értelemben tovább funkcionál, hogy segítségével a zombi beszívja, illetve kifújja a levegőt a testből. Ez felelős a zombik jellegzetes hörgéséért. A tüdő és a test azonban elmulasztja kivonni a levegőből az oxigént, és eltávolítani a széndioxidot. Mivel a *Solanum* miatt egyik funkcióra sincs szüksége, az ember légzési rendszere teljesen felesleges az élőhalott számára. Ez a magyarázata annak, hogyan képes a zombi „víz alatt járni” vagy más, ember számára végzetes környezeti viszonyok között életben maradni. Az élőhalottak agya, ahogy korábban megjegyeztük, teljesen független az oxigéntől.

---

¹ Az angolszász mértékegységek átszámítását ld. a könyv végén (*a szerk.*).

K) Vérkeringés

Pontatlan lenne úgy fogalmazni, hogy a zombiknak nincsen szívük. Viszont abban már nincsen semmi pontatlanság, ha azt mondjuk, hogy semmilyen hasznát nem veszik. Az élőhalottak vérkeringése gyakorlatilag egy alvadt vérrel teli bonyolult csőrendszer. Ugyanez vonatkozik a nyirokedényekre és más testnedvekre is. Bár első ránézésre úgy tűnik, ez a mutáció újabb előnyt biztosít számukra az emberiséggel szemben, valójában isteni szerencse. A testnedvek hiánya ugyanis megnehezíti a vírus továbbadását. Ha nem így lenne, a kézitusa gyakorlatilag egyet jelentene a megfertőződéssel, a védekező ember ugyanis szinte biztosan telefröcskölődne vérrel és/vagy más nedvekkkel.

L) Szaporodás

A zombik meddő teremtmények. Nemi szerveik halottak és impotensek. Kísérleteztek zombi petesejtek emberi spermával történő megtermékenyítésével és ennek a fordítottjával is. Egyik sem járt sikerrel. Az élőhalottak szexuális vágnak sem mutatják jelét, sem a saját fajtájuk, sem az emberek iránt. Amíg a kutatások nem bizonyítják az ellenkezőjét, az emberiség legnagyobb félelme, miszerint a holtak képesek maguk között szaporodni, nem megalapozott.

M) Erő

Az élőhalottak ugyanolyan testi erővel rendelkeznek, mint az élők. Hogy ez pontosan mekkora erőt jelent, az nagyban függ az adott zombitól. Amennyi izomerőt egy ember életében magára szedett, azzal kell gazdálkodnia halála után is. Az élő szervezettel ellentétben a holtakban nem működnek az adrenalin mirigyek, így a zombik nem részesülhetnek azokból az átmeneti energialöketekből, amelyekből mi, emberek, igen. Az élőhalottak egyetlen kétségbevonhatatlan előnnyel rendelkeznek, az pedig nem más, mint elképesztő állóképességük. Képzeljük el saját magunkat súlyozás vagy más fizikailag megterhelő tevékenység közben! Jó eséllyel a fájdalom

és a kimerültség fogja meghatározni a teljesítőképességünk határait. Ezek a tényezők azonban az élőhalottaknál nem játszanak szerepet. Változatlan dinamizmussal folytatják az adott cselekvést egészen addig, míg az izmaik szó szerint szét nem esnek. Bár ez azt jelenti, hogy a zombik folyamatosan gyengülnek, az első támadásba képesek minden erejüket beleadni. Sok barikád, amely három-négy erős fizikumú embert is feltartóztatott volna, megadta magát egyetlen eltökélt zombi támadásának.

N) Sebesség

Az élőhalottak csoszogva vagy sántítva járnak. Még sérülés vagy előrehaladott oszlás nélkül is bizonytalanra teszi lépteiket a koordináció hiánya. A sebességet gyakorlatilag a láb hossza határozza meg. A magasabb élőhalottak hosszabbakat lépnek, mint alacsonyabb társaik. A zombik a jelek szerint nem képesek futni. A leggyorsabb megfigyelt példány alig egy lépést tett meg 1,5 mp alatt. Akárcsak az erőnél, az élőhalottak előnye az élőkkel szemben itt is a fáradhatatlanságban rejlik. Azok az emberek, akik azt gondolják, könnyedén le hagyják élőhalott üldözőiket, gondoljanak a teknős és a nyúl meséjére, azzal a kiegészítéssel, hogy a nyúlnak itt minden esélye megvan arra, hogy élve felfalják.

O) Mozgékonyság

Egy átlagos ember 90 százalékkal ügyesebb a legerősebb élőhalottonál. Ez részben az izomszöveteik merevségének köszönhető (ez okozza ügyetlen mozgásukat is), részben primitív agyműködésüknek. A zombik alig vagy egyáltalán nem rendelkeznek szem-kéz koordinációval, ami az egyik legnagyobb gyengéjük. Soha senki nem látott még zombit ugrani, sem egyik pontról a másikra, sem egy helyben fel-alá ugrálni. A keskeny felületeken egyensúlyozás teljesen egyértelműen meghaladja a képességeiket. Az úszás készségével szintén csak az élők rendelkeznek. Elméleti szinten felmerült, hogy ha egy élőhalott annyira felpuffadna, hogy a víz színére emelkedne,

akkor lebegve veszélyt jelenthetne, de ennek rendkívül kicsi az esélye, a lassú rothadás miatt ugyanis nem halmozódik fel elegendő mennyiségű gáz bennük. Azok a zombik, amelyek belegyalognak vagy beleesnek a vízbe, általában addig bolyongnak céltalanul a tó-vagy folyófenéken, amíg végül elbomlanak. A mászás nem ennyire reménytelen számukra, de csak bizonyos körülmények között képesek rá. Ha a zombik zsákmányt észlelnek a fejük fölött, például egy ház második emeletén, mindig megpróbálnak felmászni, függetlenül attól, mennyire tűnik ez valószínűtlen, vagy akár lehetetlen vállalkozásnak. A legegyszerűbb szituációkat leszámítva ezek a kísérletek mindig kudarcba fulladnak. Még egy létrán való feljutás is, ahol egyszerűen a két kezet kell váltogatni, négyből mindössze egy zombinak szokott sikerülni.

2. VISELKEDÉS

A) Intelligencia

Sokszorosán bizonyított tény, hogy az egyik legnagyobb előnyünk az élőhalottakkal szemben a gondolkodás képessége. Egy átlagos zombi mentális képességei egy rovaréval egyenértékűek. Soha egyetlen alkalommal sem fordult még elő, hogy egy zombit gondolkodáson vagy logika alkalmazásán kaptak volna. Egy feladat megoldásakor kudarcot vallani, majd a hibából tanulva felfedezni egy új megközelítési módot – az állatvilág sok egyede rendelkezik ezzel a képességgel, az élőhalottak azonban nem. A zombik rendre elbuknak a rágcsálók értelmi szintjére kalibrált laboratóriumi intelligenciateszteken. Megtörtént eset, hogy egy ember rekedt egy leszakadt híd egyik oldalán, míg a másikon több tucat zombi. Az élőhalottak szép sorban nekivágtak a szakadéknak, és egyik a másik után zuhant a mélybe. Egyetlen példányban sem merült fel, hogy bármilyen módon változtatni próbáljon a taktikáján. A mítoszokkal és spekulációkkal ellentétben zombikat soha nem láttak még eszközt használni.

Képességeiket már az is meghaladja, hogy egy követ fegyverként használjanak. Ennek az egyszerű feladatnak a kivitelezése azt feltételezné, hogy belátják, a kő hatékonyabb fegyver a puszta kezüknél. Ironikus módon a mesterséges intelligencia korában könnyebben tudunk azonosulni egy zombi gondolkodásmódjával, mint primitív őseinkével. Ritka kivételektől eltekintve még a legfejlettebb számítógépek sem rendelkeznek az önálló gondolkodás képességével. Azt teszik, amire beprogramozzák őket, semmi többet. Képzeljünk el egy számítógépet, amit mindössze egyetlen funkció végrehajtására programoztak be! Ezt a funkciót nem lehet leállítani, módosítani vagy törölni. A számítógép semmilyen új információt nem képes tárolni. Új parancsokat nem lehet betáplálni. A számítógép addig fogja ismételni ezt az egyetlen funkciót, újra meg újra, míg az áramforrása meg nem szűnik. Ilyen a zombiagy. Egy ösztönök vezérelte, egyetlen feladatra beállított gép, amit lehetetlen átprogramozni, csak megsemmisíteni lehet.

B) Érzelmek

Nem tudunk róla, hogy az élőhalottak bármilyen érzésre képesek volnának. A pszichológiai hadviselés minden válfaja, a zombik felüldühítésétől a szájalom kiváltásáig, mind kudarcba fulladt. Öröm, szomorúság, magabiztosság, szorongás, szeretet, gyűlölet, félelem – ezek és az a több ezernyi egyéb érzés, amelyből az emberi „szív” áll, pont olyan haszontalan az élőhalottak számára, mint az azonos nevű szerv. Ki tudja, hogy ez vajon az emberiség legnagyobb gyengéje vagy erőssége? A vita folytatódik, és valószínűleg sosem fog véget érni.

C) Emlékek

Egy mostanában divatos vélekedés szerint a zombik megőrzik előző életükben megszerzett tudásukat. Hallani történeteket élőhalottakról, akik visszatérnek egykori lakó- vagy munkahelyükre, beindítanak számukra ismerős gépeket, sőt akár megkegyelmeznek

szeretteiknek. De valójában egyetlen bizonyíték sem támasztja alá ezt a vágyalmot. A zombik nem tudnak emlékeket megőrizni előző életükből sem a tudatukban, sem a tudatalattijukban, mivel nincs nekik olyan! Egy élőhalottat nem fogja meghatni a család házi kedvence, a rokonai vagy az ismerős környezet. Bárki volt is az illető előző életében, az a valaki eltűnt, helyét egy lélek nélküli automata vette át, amelynek egyetlen ösztöne a zabálás. Jogosan merül fel a kérdés: miért részesítik előnyben a zombik a városokat a vidékekkel szemben? Először is: az élőhalottak nem részesítik előnyben a városokat, egyszerűen csak ott maradnak, ahol újjáéledtek. Másodszor: a legfőbb ok, amiért a zombik inkább a városokban maradnak, ahelyett, hogy szétszóródnának vidéken, mindössze annyi, hogy a zsákmányuk a városokban fordul elő a legnagyobb koncentrációban.

D) Fizikai szükségletek

A (később részletesen tárgyalt) éhséget leszámítva az élőhalottak nem rendelkeznek olyan fizikai szükségletekkel, mint halandó életükben. Zombikat soha semmilyen körülmények között nem látunk még aludni vagy pihenni. Nem reagálnak a szélsőséges megre vagy hidegre sem. Fagyos időben nem keresnek menedéket. Még az olyan alapvető igények, mint a szomjúság is, teljesen ismeretlenek számukra. Minden tudományos tételt meghazudtolva, a Solanumnak sikerült létrehoznia egy teljesen önellátó organizmust.

E) Kommunikáció

A zombik nem rendelkeznek nyelvi készségekkel. A hangszálak ugyan alkalmasak a hangképzésre, az agyuk azonban nem. Az egyetlen hang, amit ki tudnak adni, az a torkuk mélyéről feltörő hörgés. Ezeket a hörgéseket akkor hallatják, amikor azonosítják a zsákmányt. A hang mély és egyenletes marad egészen a fizikai kontaktus bekövetkeztéig. A hangfekvés és a hangerő csak akkor változik meg, amikor a zombi támadásba lendül. Ez a hátborzongató hang, amelyet

tipikusan az élőhalottakkal azonosítanak, egyfajta csatakiáltás, ami a többi zombinak szól, és mint azt nemrégiben megállapították, hatékony pszichológiai fegyver is. (Lásd: „Védekezés” 93. oldal.)

F) Társas kapcsolatok

Mindig is keringtek olyan elméletek, amelyek szerint az élőhalottak összehangolt erőként működnek, egyesek a Sátán hadseregének, mások rovarszerű, feromonok által vezérelt kaptárnak, míg a legújabb elképzelések telepátia útján kommunikáló csoportnak tartják őket. Az igazság azonban az, hogy a zombik esetében nem lehet társas szerveződésről beszélni. Nem létezik náluk hierarchia vagy rangsor, nem törekednek semmilyen kollektivizálásra. Egy élőhalottakból álló horda méretétől és megjelenésétől függetlenül csak egyedekből álló tömeg. Ha több száz zombi jelenik meg egyetlen áldozat tartózkodási helyén, az kizárólag annak köszönhető, hogy mindegyiket arra vezérelték az ösztönei. A zombik nem vesznek tudomást a többi zombiról. Soha nem figyeltek meg olyan jelenséget, hogy bármilyen módon reagáltak volna egy másik zombi felbukkanására.

Ez visszavezet az érzékelés kérdésére: hogyan különbözteti meg egy zombi a saját fajtáját az emberektől, illetve más potenciális zsákmánytól? A választ egyelőre nem sikerült megtalálni. Az élőhalottak ugyanúgy kikerülik egymást, ahogy az élettelen tárgyakat. Ha véletlenül összeütköznek, akkor sem próbálnak kapcsolatba lépni vagy kommunikálni egymással. Az ugyanabból a hullából táplálkozó zombik folyamatosan rángatják a húst, ahelyett, hogy megpróbálnák félrelökni a vetélytársukat az útból. Az egyetlen közösségi törekvés a hírhedt csoportos támadások esetén figyelhető meg: az élőhalott hörgése odahívja a hallótávolságon belül tartózkodó zombikat. Amint meghallják a hangot, azonnal elindulnak annak irányába. Egy korai tanulmány úgy vélekedett, hogy ez szándékos cselekedet, a felderítő jelez vele a többieknek. Most már azonban tudjuk, hogy csak véletlen egybeesésről van szó. Az élőhalott ösztönösen, és nem figyelmeztető szándékkal hörög, amikor lecsap áldozatára.

G) Vadászat

A zombik vándorló lények, nincsen vadászterületük, nem ismerik az *otthon* fogalmát. Mérföldeket tesznek meg, és akár egy egész kontinensen keresztülvándorolnak élelem után kutatva. Véletlenszerűen vadásznak. Éjszaka és nappal egyaránt. Egy adott területet nem kutatnak át módszeresen, inkább csak átbotorkálnak rajta. Nem választanak ki bizonyos körzeteket vagy épületeket abból a szempontból, hogy ott esetleg nagyobb valószínűséggel bukkannak zsákmányra. Egyesek például átkutatják a farmokat vagy más tanyasi épületeket, miközben ugyanannak a csoportnak a tagjai a nélkül bicegnek el mellettük, hogy akár egyetlen pillantást vetnének rájuk. A városokat tovább tart felderíteni, ezért ott hosszabban elidőznek, de az épületek között nem tesznek különbséget. A zombik a jelek szerint teljesen közömbösek a környezetükkel szemben. Például nem pásztázzák az utat maguk előtt, hogy információhoz jussanak egy új helyen. Távolba révedő tekintettel, céltalanul csoszognak egészen addig, míg fel nem fedezik a zsákmányt. Mint korábban említettük, az élőhalottak rejtélyes módon pontosan be tudják mérni az áldozat tartózkodási helyét. Amint ez megtörténik, az addig néma, környezetére ügyet sem vető automata általában valamivé, ami leginkább egy távvezérelt rakétára hasonlít. A fejjel az áldozat irányába fordul. Az állkapocs megereszkedik, az ajkak visszahúzódnak, és a rekeszizom mélyéről feltör a hörgő hang. Amint a zombi célba vette prédáját, semmilyen módon nem lehet eltéríteni szándékától. Addig folytatja az üldözést, míg el nem veszíti a nyomot, sikeresen meg nem öli áldozatát, vagy ő maga el nem pusztul.

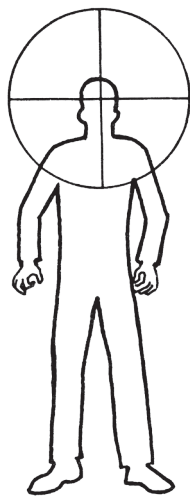
H) Motiváció

Miért vadásznak az élőhalottak az élőkre? Ha bebizonyosodott, hogy az emberi húst nem a tápértéke miatt fogyasztják, akkor miért gyilkolnak mégis ösztönösen? Nem tudjuk a választ. A történelmi adatokkal kiegészített legújabb kutatások azt mutatják, hogy

nem csak élő emberi lények szerepelnek az élőhalottak éttrendjében. A fertőzött területekre behatoló mentőalakulatok rendre arról számoltak be, hogy a környéken minden élőlény elpusztult. Tekintet nélkül méretre vagy fajra, a zombik mindent elfogyasztottak. De az emberhúst mindig előnyben részesítik az egyéb élőlényekkel szemben. Az egyik kísérlet során egy foglyul ejtett zombi elé két, ránézésre ugyanolyan húsdarabot tettek: egy emberit és egy állatit. A zombi kivétel nélkül mindig az emberit választotta. Ennek okai továbbra is ismeretlenek. Ami bizonyos: a Solanum kiváltotta ösztön arra készíti az élőhalottakat, hogy minden útjukba kerülő élőlényt felfaljanak. A tapasztalatok szerint nincs kivétel.

I) Megölni a holtakat

Egy zombi elpusztítása egyszerű, de távolról sem könnyű feladat. Mint láttuk, a zombiknak nincs szükségük azokra az élettani funkciókra a túléléshez, amikre az embereknek. A vérkeringés, az emésztő- vagy a légzőszervek károsítása, illetve megsemmisítése nem pusztít el egy élőhalottat, mivel az agy már nem függ ezek működésétől. Röviden: egy embert ezernyi módon meg lehet ölni, míg egy zombit csak egyféleképpen. El kell távolítani az agyát, bármilyen lehetséges eszközzel.

J) Megsemmisítés

Vizsgálatok bizonyítják, hogy a Solanum még negyvennyolc órával egy zombi megölése után is fellelhető a testben. Az élőhalottak tetemével rendkívül körültekintően kell bánni. A legnagyobb veszélyt a fej jelenti, mivel ott összpontosul a legtöbb vírus. Soha ne érintsünk meg élőhalott tetemet védőruházat nélkül! Ugyanúgy kezeljük, mint bármely más halálosan mérgező anyagot! A megsemmisítés legbiztonságosabb, leghatékonyabb módja a hamvasztás.

A szóbeszéddel ellentétben az égő holttestekből felszálló füst nem fertőző, hiszen egyetlen vírus sem éli túl az intenzív hőt, a nyílt lángról nem is beszélve.

K) Megszelídítés?

Nem győzzük elégszer hangsúlyozni, hogy a zombiagyat nem lehet befolyásolni. Minden vegyszerekkel, sebészeti beavatkozással vagy elektromágneses hullámokkal végzet kísérlet negatív eredménnyel zárult. A magatartásmódosító terápiák és egyéb kísérletek az élőhalottak egyfajta igavonó állattá idomítására szintén kudarcba fulladtak. Ismételjük: a gépet nem lehet újraprogramozni. Vagy eredeti formájában léteznek, vagy megszűnik létezni.

A VOODOO ZOMBI

Ha a zombikat egy vírus és nem a fekete mágia hozza létre, akkor mivel magyarázzuk az úgynevezett „voodoo zombinak”, vagyis annak a személynek a létezését, aki meghalt, majd feltámadt a sírból, és örök időkre arra kárhoztatott, hogy az élők rabszolgája legyen? Igen, valóban igaz, hogy a „zombi” szó eredetileg a kimbundu nyelv „nzúmbe” szavából származik, és a halott ember lelkét nevezik így, és igen, a zombik és a zombifikálódás szerves részei a voodoo néven ismert afro-karibi vallásnak. Az elnevezést leszámítva azonban semmilyen hasonlóság nincs a voodoo zombi és a vírus zombi között. Bár azt mondják, hogy a voodoo houngan (mágus) varázslattal változtatja zombikká az embereket, a módszer szintisztán tudományos. A „zombipor”, amivel a houngan elvégzi a zombifikálást, rendkívül erős idegmérget tartalmaz (pontos összetételét hétpecsés titokként őrzik). A mérég átmenetileg megbénítja az ember idegrendszerét, és az illető egyfajta hibernált állapotba kerül tőle. A szív, a tüdő és az összes többi testfunkció minimálisra redukálódik, ezért érthető, ha egy tapasztalatlan halottkém a bénult illetőt halottnak

nyilvánítja. Sokakat eltemetnek ebben az állapotban, ők aztán sikoltozva ébrednek fel a koporsó sötétjében. Akkor mi teszi ezeket az élő embereket zombivá? A válasz egyszerű: agykárosodás. Az élve eltemetettek többsége gyorsan elhasználja a koporsó belsejében lévő levegőt. Akiket felfedeznek (ha szerencsésük van), szinte kivétel nélkül agykárosodást szenvednek az oxigénhiány következtében. Ezek a szerencsétlen ördögök kognitív képességeiktől vagy szabad akaratuktól megfosztottan élnek tovább, és gyakran összetévesztik őket az élőhalottakkal. Hogyan különböztethetjük meg a voodoo zombit a valóditól? Az árulkodó jelek egyértelműek.

- 1. A voodoo zombik kimutatják érzelmeiket.** A zombipor által előidézett agykárosodásban szenvedők továbbra is képesek az összes emberi érzelm kifejezésére. Mosolyognak, sírnak, sőt még dühösen morognak is, ha bántják, vagy egyéb módon provokálják őket (a valódi zombik ilyet sosem tesznek).
- 2. A voodoo zombik gondolkodnak.** Mint korábban leszögeztük, amint egy valódi zombi meglát egy embert, azonnal átvált távvezérelt rakéta-módba. A voodoo zombi egy percig gondolkodik, megpróbálja kitalálni, kicsoda-micsoda lehet az, akivel találkozott. Talán elindul az illető felé, talán visszahőköl, de az is lehet, hogy folytatja a megfigyelést attól függően, sérült agya hogyan értelmezi a bejövő információt. Amit egy voodoo zombi biztosan nem csinál: nem emeli fel a karját, nem tántorog el a száját, nem kezd pokoli módon hörögni, és nem indul el tántorogva az ember felé.
- 3. A voodoo zombik éreznek fájdalmat.** Ha egy voodoo zombi megbotlik és elesik, azonnal megfogja feldagadt térdét, és vinyogni kezd fájdalmában. Ugyanígy, ha egy voodoo zombinak már van valamilyen sérülése, azt igyekszik óvni, de legalábbis tudatában van a sérülésnek. A voodoo zombik nem hagyják

figyelmen kívül a testükön ejtett mély sebeket, mint a valódi zombik.

4. **A voodoo zombik felismerik a tüzet.** Ez nem jelenti azt, hogy félnek is a nyílt lángtól. A súlyos agykárosodást szenvedett zombik elfelejthetik, mi az a tűz. Megállnak megvizsgálni, talán még meg is érintik, de azonnal visszahőkölnek, amikor rájönnek, hogy fájdalmat okoz.
5. **A voodoo zombik felismerik a környezetüket.** A valódi zombikkal ellentétben, akik csak a prédát ismerik fel, a voodoo zombik reagálnak a fények, a hangok, az ízek vagy a szagok hirtelen változására. Voodoo zombikat megfigyeltek már tévénézés vagy villódzó fény bámulása közben. Szoktak zenét hallgatni, megijednek a mennydörgéstől, és tudomást vesznek egymásról. Ez utóbbi tény számos voodoo zombit óvott már meg a téves azonosítástól. Ha a kérdéses zombik nem reagáltak volna egymásra (egymásra néztek, hangokat adtak, sőt megérintették a másik arcát), könnyen előfordulhatott volna, hogy őket is megsemmisítik.
6. **A voodoo zombik érzékei NEM válnak élesebbé.** A zombipor hatásától szenvedő embereknek továbbra is a látás marad a legfontosabb érzékszervük. Nem tudnak tökéletesen tájékozódni a sötétben, nem hallják meg a lépteiket 500 láb távolságból, és nem érzik meg az élők szagát, ha kedvező a széljárás. A voodoo zombikat meg lehet lepni a hátuk mögé lopózva. Ez azonban nem tanácsos, mert egy rémült zombi reakciója kiszámíthatatlan.
7. **A voodoo zombik tudnak kommunikálni.** Nem minden esetben igaz, de a voodoo zombik túlnyomó többsége képes válaszolni az audiovizuális jelekre. Sokan a beszédet is megértik; egyesek még egyszerűbb mondatoknak is felfogják az értelmét. Sok voodoo zombi rendelkezik a beszéd képességével, de természetesen

csak alapszinten, és ritkán alkalmasak hosszabb párbeszédék folytatására.

- 8. A voodoo zombik irányíthatóak.** Nem minden esetben igaz, de sok agykárosodást szenvedett ember elveszíti az önállóságát, és sokkal fogékonyabb lesz az utasításokra. Ahhoz, hogy megálítsunk vagy akár elzavarjunk egy voodoo zombit, néha elegendő rákiabálni. Ez a tény már sok veszélyes helyzetet szült, mert akadtak, akik azt hitték, hogy valódi zombiktól is megszabadulhatnak ezzel a módszerrel. Nemegetszer előfordult, hogy makacs emberek azt állították, pusztán parancsszavakkal meg tudják akadályozni az élőhalottak támadását. Ezek az illetők csak akkor jöttek rá, valójában mivel is állnak szemben, amikor a hideg, rothadó kezek megragadták valamelyik végtagjukat, és mocskos fogak mélyedtek a húsukba.

Ezek a támpontok segítenek megkülönböztetni a voodoo zombikat a valódi zombiktól. Még egy utolsó megjegyzés: voodoo zombik szinte kizárólag Fekete-Afrikában, a Karib-térségben, Közép- és Dél-Amerikában, illetve az Egyesült Államok déli részén fordulnak elő. Nem lehetetlen, hogy egy houngan máshol is zombivá változtat valakit, ennek az esélye azonban elenyésző.

A HOLLYWOODI ZOMBI

Mióta az élőhalottak először megjelentek a filmvászonon, legnagyobb ellenségeik nem a vadászok, hanem a kritikusok. Szakértők, tudósok, sőt még aggódó polgárok is kifogásolják, hogy ezek a filmek fantasztikus, valószerűtlen módon ábrázolják a zombikat. Látványos fegyverek, fizikailag lehetetlen akciójelenetek, irreálisan erős emberi karakterek és mindezek felett varázserővel bíró, legyőzhetetlen, sőt komikus élőhalottak alkotják a „Zombifilm” ellentmondásos

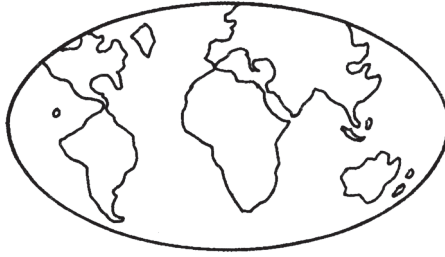
szivárványának színeit. Jogos a kritika, miszerint ez a „túlstylizált” megközelítés félrevezeti a nézőket, és az élőhalottakról kialakított téves kép akár az életükbe is kerülhet egy valódi találkozás alkalmával. Ezeket a komoly vádakat nem lehet egy kézlegyintéssel elintézni. Bár egyes zombifilmek megtörtént eseményeken alapulnak,² céljuk, mint ahogy szinte minden ilyen típusú filmé, mindenekelőtt a szórakoztatás. A dokumentumfilmeket leszámítva (bár néha azokban is „finomítva” találják az eseményeket) a rendezők óhatatlanul is élnek az alkotói szabadság adta lehetőségekkel, hogy műveiket elfogadhatóbbá tegyék a közönség számára. Még a valós eseményeken alapuló filmek is feláldozzák a realitást a történetmesélés oltárán. Bizonyos szereplőket valós személyekről mintáznak. Mások viszont teljes egészében a képzelet szüleményei, és az a szerepük, hogy elmagyarázzanak bizonyos tényeket, előrelelendítsék a cselekményt, vagy egyszerűen csak színesebbé tegyék a jelenetet. Egyes nézetek szerint a művész feladata provokálni, oktatni és felvilágosítani a közönséget. Van benne igazság, de nehéz a tudást átadni akkor, ha a közönség a film első tíz percében távozik, vagy elalszik unalmában. Ha elfogadjuk a filmkészítés alapelveit, meg fogjuk érteni, hogy a hollywoodi zombifilmek miért térnek el néha olyan nagy mértékben a valóságtól, amelyen alapulnak. Egy szó, mint száz, tekintsük annak ezeket a filmeket, aminek szánták őket: átmeneti, könnyed szórakozásnak, és ne túlélési útmutatónak!

JÁRVÁNYOK

Bár minden zombitámadás különböző a fertőzöttek számát, a földrajzi elhelyezkedést, a lakosság reakcióját és egyéb tényezőket tekintve, a járványok kitörésének intenzitását négy különböző kategóriába sorolhatjuk.

---

² A filmek készítőinek és/vagy örökösöknek nyomtatékos kérésére a megtörtént eseményeken alapuló filmek címét kihagytuk.

1-ES KATEGÓRIA

Alacsony kategóriájú járvány rendszerint a harmadik világban vagy a fejlettebb országok ritkán lakott területein fordul elő. A zombik száma az ilyen kategóriájú járványokban egy és húsz között mozog. Az emberi áldozatok száma (beleértve a fertőzötteket is) egy és ötven között van. A járvány teljes időtartama az elsőtől az utolsó (ismert) esetig legfeljebb tizennégy nap. A fertőzött terület viszonylag kicsi, nem nagyobb egy húsz mérföld sugarú körnél. Sok esetben földrajzi akadálya van a fertőzés továbbterjedésének. Nem kelt komolyabb feltűnést, legtöbbször kizárólag a polgári lakosság reagál rá, esetleg kapnak hozzá némi segítséget a helyi rendfenntartó erők-től. A média csak érintőlegesen foglalkozik vele, ha egyáltalán beszámol róla. Ha a hír helyet kap a médiában, a riporterek általában hétköznapi történetként találják, mint gyilkosságot vagy „balesetet”. Az ilyen járványok a leggyakoribbak, és az ilyenek fölött a legkönnyebben átsiklani.

2-ES KATEGÓRIA

A városokban vagy a sűrűn lakott területeken fordulnak elő a második kategóriájú járványok. A zombik száma húsz és száz között van. Az emberáldozatok száma elérheti a több százat. Az időtartama nem hosszabb, mint az első kategóriájú járványoké. Bizonyos esetekben a zombik nagyobb száma gyorsabb reakciót vált ki. Ritkán lakott területen a járvány akár egy száz mérföld sugarú körben

is elterjedhet, míg egy városban mindössze néhány háztömböt érint. Ezeket a járványokat már általában szervezett keretek között fojtják el. A bandákba verődött polgári lakosságnak helyi, állami vagy szövetségi rendfenntartók veszik át a helyét. Katonai beavatkozás sem kizárt, az Egyesült Államokban ez a Nemzeti Gárda feladata. De ezek az egységek elsősorban a pánikot hivatottak csökkenteni, tehát nem harci feladatokat látnak el, hanem biztosítják az orvosi ellátást, irányítják a közlekedést, vagy logisztikai támogatást nyújtanak. A 2-es kategóriájú járvány szinte mindig felkelti a sajtó érdeklődését. Hacsak nem a világ valamely elszigetelt térségében történik, vagy olyan helyen, ahol a médiát szigorúan cenzúrázzák, az eseményekről beszámolnak. A beszámoló hitelességét azonban semmi nem garantálja.

3-AS KATEGÓRIA

Valódi krízishelyzet. A harmadik kategóriás járványok szemléltetik a legékesebben, mekkora fenyegetést is jelentenek az élőhalottak. A zombik száma elérheti a több ezret, a megfertőzött terület nagysága pedig a több száz négyzetmérföldet. A támadás kezdete és a várhatóan hosszadalmas „takarítás” befejezése között akár hónapok is eltelhetnek. Ekkora horderejű katasztrófát már nem lehet eltussolni. A média figyelme nélkül is, egyszerűen az eset kiterjedésénél fogva, túl sok a szemtanú. Ez már szabályos csata, ahol a rendfenntartó erők helyett katonai alakulatoknak kell fellépniük a zombik ellen. Rendkívüli állapotot hirdetnek a fertőzött térségre és a szomszédos területekre is. Számítani kell statárium, utazási tilalom, élelmiszerkorlátozás bevezetésére, a Nemzeti Gárda átveszi az irányítást, és a kommunikációs csatornákat is szigorú ellenőrzés alá vonják. Ezeknek az intézkedéseknek a foganatosítása azonban időbe telik. Az első fázis a káosz, amíg a hatalom birtokosai fogást nem találnak a krízisen. Zavargások, fosztogatás és pánik nehezíti a dolgukat, még jobban elodázva a hatékony válaszcsepást. Ezalatt a fertőzött területeken élők ki vannak szolgáltatva az

élőhalottaknak. Elszigetelve, zombiktól körülvéve csak saját magukra számíthatnak.

4-ES KATEGÓRIA

(Lásd: „Élet az élőhalottak világában”, 181. oldaltól.)

ÉSZLELÉS

Minden élőhalott járványnak, kategóriától függetlenül, van egy kezdete. Most, hogy az ellenséget körülírtuk, a következő lépés a korai figyelmeztető jelek felismerése. Hiába tudjuk, milyen egy zombi, ha nem ismerjük fel a járványt, mielőtt túl késő lenne. Ehhez nem kell „zombi-megfigyelőpontot” kialakítanunk az alagsorban, tűket szurkálnunk egy térképbe, vagy rövidhullámú rádión karattyolnunk egész nap. Mindössze figyelniünk kell a jelekre, amelyek fölött a gyakorlatlan szemlélő tekintete átsiklana. Ilyen jelek lehetnek az alábbiak:

1. Gyilkosságok, ahol az áldozatokkal fejlődés vagy lefejezés végzett. Sokszor megtörtént már: az emberek észlelik a járvány kitörését, és megpróbálják a saját kezükbe venni a dolgot. A helyi hatóságok ilyenkor szinte mindig gyilkosokként kezelik, és annak megfelelően ítélik el őket.
2. Eltűnt személyek, főleg vadonban vagy lakatlan területeken. Legyünk óvatosak, ha arról hallani, hogy a keresőalakulat egy vagy több tagjának nyoma veszett. Ha a sztori a televízióba is bekerül, akkor figyeljük meg a keresőosztag tagjainál lévő fegyvereket. Ha csoportonként egy puskánál többet visznek magukkal, akkor ez több szimpla mentőakciónál.
3. „Erőszakos elmebaj” esetei, amikor valaki barátaira vagy családtagjaira támad fegyver nélkül. Igyekezzünk megtudni, hogy a

támadó megharapta-e vagy próbálta-e megharapni az áldozatokat. Ha igen, akkor az áldozatok kórházban vannak-e még? Próbáljuk kideríteni, nem hunyt-e el valamelyik áldozat rejtélyes körülmények között a harapás utáni napokban.

4. Zavargások, rendzavarások, amelyek provokáció vagy egyéb logikus indok nélkül törnek ki. A józan ész azt diktálja, hogy minden csoportosan elkövetett erőszakos cselekedetnek van valami kiváltó oka, úgymint faji feszültség, politikai események vagy jogi döntések. Még az úgynevezett tömeghisztéria is mindig visszavezethető valamire. Ha ezek közül egyik sem áll fenn, akkor a válasz máshol keresendő.
5. Betegségből eredő halálesetek, ahol a halál oka bizonytalan vagy felettebb gyanús. A fertőzések okozta halálesetek a száz évvel ezelőtti állapotokhoz képest ritkák a fejlett országokban. Emiatt egy új járvány kitörése mindig rendelkezik hírértékkel. Figyeljünk az olyan esetekre, amikor a betegség pontos jellemzőit nem magyarázzák meg! Szintén gyanúsak az olyan elnevezések, mint nyugat-nílusi vírus vagy „kergemarhakór”. Könnyen lehet, hogy másvalamit igyekeznek elleplezni vele.
6. Az itt felsorolt esetek közül bármelyik, ha arról hírzárlatot rendelnek el. Az Egyesült Államokban ritkán tiltják meg a sajtónak, hogy beszámoljon valamiről. Ha mégis előfordul, azt tekintjük úgy, mintha megszólalt volna egy vészcsengő. Természetesen más oka is lehet, nem csak az élőhalottak támadása. De egy olyan esemény, ami ennyire elővigyázattossá teszi a kormányt, mindenképpen érdemes a figyelmünkre. Bármiről van is szó, az aligha lehet jó.

Ha egy esemény felkeltette a figyelmünket, kövessük a róla szóló híreket! Jegyezzük meg a helyszínt, és mérjük fel, milyen távolságra

van tőlünk! Figyeljünk a hasonló incidensekre a környéken! Ha néhány napon vagy héten belül újabb esetek fordulnak elő, vizsgáljuk meg őket alaposan! A rendfenntartó erők és egyéb kormány-szervek reakciója mindig árulkodó. Ha minden újabb esetre egyre erőszakosabban reagálnak, akkor nagy valószínűséggel járványról van szó.

FEGYVEREK ÉS HARCI TECHNIKÁK

Legalább tizenöten vagy húszan voltak: férfiak, nők, gyerekek. Hetven, talán nyolcvan méterről nyitottunk rájuk tüzet. Láttam, ahogy nagy húsdarabok robbannak ki a testükből. A lövéseink célba találtak! De ők csak jöttek, jöttek tovább! Kiválasztottam az egyiket, és eleresztettem egy sorozatot a BXP-ből. Tudom, hogy eltört a gerince, mert úgy csuklott össze, mint egy zsák. De a lába még mindig rángatózott, és küszört tovább felém! Amikor már csak húsz méterre voltak tőlünk, tüzet nyitottunk a Vektorból. Semmi! Láttam, ahogy a csontjaik és a szerveik kirobbannak a hátukon. A végtagjaikat szabályosan lefűrészelték a golyók. Az SS77 a valaha készített legjobb géppuska, 840 méter per szekundum, 800 lövés per perc, és a világon semmire nem mentünk vele! Az összes kézigránátunkat eldobtuk, de csak egyet sikerült leterítenünk velük. Egyet! Szétronsolt teste mozdulatlanul hevert, de az állkapcsa még akkor is csattogott! [Név Titkosítva] célba vette az RPG-vel. Az az átkozott rakéta átszaladt a puha testen, és felrobbantott mögötte egy sziklát! Végül, amikor már csak öt méterre voltak tőlünk, bekapcsoltuk a lángszórókat! A rohadékok kigyulladtak, mint a fáklyák, de csak nem álltak meg! Egyikük elkapta [Név Titkosítva]-t, lángba borítva őt is, és átharapta a torkát.

Láttam, ahogy teljesen körülvesznek minket, miközben bemenekültünk az őserdőbe. Az égő fáklyák leguggoltak, hogy szétmarcangoljanak egy újabb üvöltve lángoló embert. Miféle sátni teremtmények ezek, és ugyan mit kellett volna tennünk ellenük?!

Szerb zsoldos beszámolója a zairei polgárháborúról, 1994

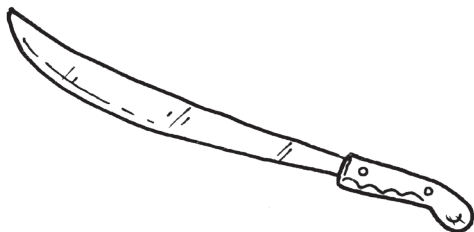
A MEGFELELŐ FEGYVEREK (*mindig* tartsunk magunknál többet) kiválasztása jelentheti a különbséget az élet és a zombilét között. Ha élőhalottakkal kerülünk szembe, könnyű bedőlni a klaszikus kommandó-stratégiának: tárazzunk be a legnagyobb tűzerőjű fegyverekből, és „rúgjuk szét a seggüket”! Ez nem egyszerűen ostobaság, hanem maga az öngyilkosság. A zombik nem fegyőrök valami filmbéli fogolytáborban, akik tömegesen dőlnek el az első látványos sortűzre. Ahhoz, hogy felkészüljünk a zombikkal való találkozásra, higgadság és minden tényezőt mérlegre tévő, gyakorlatias helyzetelemzés szükséges.

ÁLTALÁNOS SZABÁLYOK

- 1. Tartsuk be a törvényt!** A fegyverviselésre vonatkozó előírások lakóhelyenként változnak. Tartsuk be őket betűről betűre! A büntetés a komolyabb pénzbírságtól kezdve egészen az elzárásig terjedhet. Bármelyikről legyen is szó, *nem engedhetjük meg magunknak*, hogy bűnügyi nyilvántartásba vegyenek bennünket! Ha az élőhalottak támadásba lendülnek, a rendfenntartó erők szemében mintapolgárnak kell tűnnünk, olyasvalakinek, akiben megbízhatnak, és akit békén hagynak, nem pedig büntetett előéletű gonosztevőnek, akit az első gyanús jelre ki akarnak hallgatni. Szerencsére ebből a fejezetből kiderül, hogy az egyszerűbb

fegyvereknek nagyobb hasznát vesszük, mint a katonai jellegű halálosztó masináknak.

2. Folyamatosan legyünk edzésben! Bármilyen fegyvert választunk, akár egy egyszerű bozótvágó kést, akár egy félautomata lőfegyvert, az váljon a testünk meghosszabbításává! Gyakoroljunk, amennyit csak lehet! Ha indulnak tanfolyamok, mindenképpen vegyünk részt rajtuk! Rengeteg időt és energiát takaríthatunk meg, ha képzett oktatóktól tanulunk. Ha egy szerkezetet szét lehet szerelni, tegyük meg, nappal és sötétben egyaránt, ismerjük meg minden egyes csavarját, rugóját, darabkáját, mert adott pillanatban ezen múlhat az életünk. A gyakorlással tapasztalatra és magabiztosságra teszünk szert, két olyan dologra, ami elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy sikerrel vívjuk meg a harcot az élőhalottakkal szemben. Történelmi példák bizonyítják, hogy egy jól képzett civil egy darab kővel jobb túlélési esélyekkel rendelkezik, mint egy legmodernebb technikai csodákkal felfegyverezett zöldfülű újonc.

3. Vigyázzunk az eszközeinkre! A fegyverek, legyenek bármilyen egyszerűek, ugyanúgy gondoskodást igényelnek, mint az élőlények. Mindenki, aki rendelkezik némi tapasztalattal a lőfegyverek terén, tudja, hogy az ellenőrzés és a tisztítás a napi rutin része. Ugyanez vonatkozik a közelharcban használt fegyverekre. A pengéket tisztítani kell, és meg kell óvni őket a rozsdától. A markolat gondoskodást és karbantartást igényel. Soha

ne használjuk a fegyverünket rendeltetésétől eltérő célra, és ne tegyük ki szükségtelen sérülés veszélyének! Amennyiben lehetséges, rendszeresen ellenőriztessük tapasztalt szakemberekkel! Ezek a szakértők olyan korai fázisú hiányosságokat is észrevehetnek, amelyek egy amatőr figyelmét elkerülik.

- 4. Óvakodjunk a játék fegyverektől!** Sok cég készít másolatot fegyverekről, például kardokról, íjakról, pisztolyokról stb., amelyek kizárólag dekorációs célt szolgálnak. Mindig alaposan vizsgáljuk meg a kiválasztott tárgyat, és bizonyosodjunk meg róla, hogy valódi használatra szánták őket! Ne hagyatkozzunk kizárólag a gyártó cég tájékoztatójára! A „harcra alkalmas” azt is jelentheti, hogy az adott eszköz kibír néhány csapást egy színpadon vívott küzdelemben vagy valami történelmi kiállításon, de azonnal félbetörök egy élet-halál harc során. Ha korlátozottak az anyagi lehetőségeink, válasszunk ki egy megbízhatónak tűnő másolatot, és tegyük próbára az edzések során! Csak akkor ismerhetjük meg, mire is alkalmas valójában, és mennyire bízhatunk meg benne.
- 5. Fejlesszük az elsődleges fegyverünket!** Az emberi test, ha megfelelő gondoskodásban és edzésben részesül, a létező legkiválóbb fegyver. Az amerikaiak hírhedten egészségtelenül étkeznek, alig mozognak, és rajonganak minden olyan technológiáért, amely kényelmesebbé teszi az életüket. Az ismert „szobanövény” kifejezés helyett sokkal találóbb a „szarvasmarha”: kövér, lusta, fásult, és csak arra vár, hogy megegyék. Az első számú fegyvert, a testünk alkotta biológiai eszközt át kell alakítanunk zsákmányból ragadozóvá. Figyeljünk oda az étrendünkre és az életmódunkra! Koncentráljunk inkább a szív egészségére, mint az izomerőt növelő gyakorlatokra! Minden krónikus egészségügyi panaszt vizsgáltsunk ki, bármilyen kis dologról van is szó! Még ha az allergia a legkomolyabb betegségünk, azt is kezeljük

rendszeresen! Amikor előáll egy helyzet, *pontosan* tisztában kell lennünk vele, mire képes a testünk. Tanuljunk meg és sajátítsunk el legalább egy harcművészetet! A legnagyobb hangsúlyt a fogásokból való kiszabadulásra helyezzük az ütések helyett! Közelharcban a legfontosabb készség az, hogyan szabadítsuk ki magunkat egy zombi szorításából.

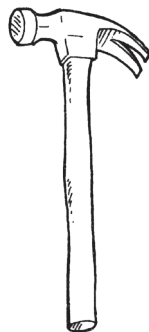
KÖZELHARC

A kézítása szinte minden körülmények között kerülendő. Mivel a zombik lassúak, sokkal egyszerűbb elfutni (vagy elsietni) előlük, mint leállni velük verekedni. De előfordulhatnak olyan helyzetek, amikor egy zombit szűk helyen kell ártalmatlanná tennünk. Ilyen szituációkban a másodperc törtrésze alatt kell döntenünk. Egy rossz mozdulat, egy pillanatnyi tévovázás, és máris azt fogjuk érezni, hogy hideg ujjak fonódnak a karunkra és töredezett fogak marnak a hú-sunkba. Ezért a közelharcban használatos fegyver kiválasztása a legfontosabb az ebben a fejezetben felsoroltak közül.

1. TOMPA VÉGŰ SZERSZÁMOK

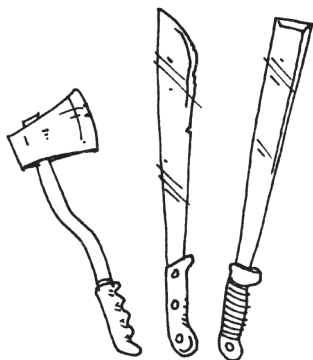
Ha ütésre alkalmas fegyvert használunk, az elsődleges cél mindig az agy összezúzása (mivel egy zombit kizárólag az agya megsemmisítésével tudunk elpusztítani). Ez korántsem olyan könnyű, mint amilyennek hangzik. Az emberi koponya az egyik legkeményebb, legtartósabb anyag a természetben. Ide tartozik természetesen a zombi koponyája is. Nem kis erő szükségeltetik ahhoz, hogy megrepasszunk, a betöréséről nem is beszélve. Mégis ezt kell tennünk, méghozzá egyetlen, jól irányzott ütéssel. Ha célt tévesztünk, vagy nem sikerül áttörnünk a csontot, nincs második lehetőség.

Botok, fejszenyelek és egyéb fából készült szerszámok alkalmasak arra, hogy félrelökjünk velük egy zombit, vagy visszaverjük egyetlen példány támadását. De ahhoz, hogy halálos csapást mérjünk velük egy élőhalottra, hiányzik a súlyuk és az erejük. Egy ólomból készült csődarab egy alkalomra megteszi, de ahhoz túl nehéz, hogy huzamosabb ideig magunknál tartsuk. A kötőrő kalapácsnak ugyanez a hátránya, ráadásul a használata némi gyakorlatot is igényel, ha mozgó célpontot akarunk eltalálni vele. Az alumínium baseballütők elég könnyűek ahhoz, hogy több küzdelemhez is számításba lehessen venni őket, de köztudott, hogy a huzamosabb használatból elgörbülnek. A klasszikus, egykezes ácskalapácsnak megvan a kellő ütőereje, de rendkívül korlátozott a hatótávolsága. Rövid nyele lehetővé teszi a zombi számára, hogy elkapja a karunkat, és magához rántson bennünket. A rendőrök gumibotja, ami plasztik-acetátból készült (az esetek többségében), verekedni jó, de ahhoz nem elég kemény, hogy egyetlen ütéssel be lehessen törni vele valakinek a koponyáját. (Megjegyzés: tervezésénél pontosan ez volt a cél.)

A legjobb ütőfegyver az acél feszítővas. Viszonylag könnyű és strapabíró, ezért ideális a hosszabb közelharcban. Hajlított, hegyes vége arra is alkalmassá teszi, hogy a szemüregen keresztül egyenesen az agyba döfjük. Nem egy túlélő számolt be erről a módszerről. A feszítővas másik nagy előnye, hogy jól jön, ha ki kell nyitni egy ajtót, meg kell mozdítani egy nehéz tárgyat, vagy más olyan feladatot kell elvégezni vele, amire eredetileg tervezték. Ezen funkciók egyike sem hajtható végre az előbb felsorolt eszközökkel. Az acélból készült feszítővasnál még könnyebb és még tartósabb a titánium modell, amely a kelet-európai piac és az egykori Szovjetunió után mostanában kezd elterjedni nyugaton.

2. VÁGÓFEGYVEREK

Mindenfajta pengének megvan a maga előnye és hátránya a tompa végű szerszámokkal szemben. Azok, amelyek elég erősek egy koponya kettéhasításához, ritkán bírják a húzamosabb igénybevételt. Ezért a vágás, elsősorban a lefejezés, gyakorlatilag ugyanazt a funkciót látja el, mint a fejre mért ütés. (Megjegyzés: a zombi levágott feje még mindig képes harapni, ezért azt is veszélyes fenyegetésként kell kezelnünk.) A vágás nagy előnye az ütéssel szemben, hogy szükségtelenné teheti a zombi megölését. Bizonyos esetekben egy végtag levágása vagy a gerincoszlop elmetészése elegendő ahhoz, hogy mozgásképtelenné tegye az élőhalott támadót. (Megjegyzés: egy végtag levágása kockázatos, mert növeli a valószínűségét annak, hogy közvetlen kapcsolatba kerülünk a vírussal fertőzött területtel.)

A normál fejsze könnyedén kettéhasítja egy zombi koponyáját, egyetlen csapással összezúzható a csont és az agy. A lefejezés ugyanolyan könnyű, nem véletlen, hogy évszázadokig a fejsze volt a

hóhérok legkedveltebb eszköze. Egy mozgó fejet azonban jóval nehezebb lecsapni vele. Ráadásul, ha a suhintás célt téveszt, az egyensúlyunkat is elveszíthetjük.

A kisebb, egykezes szekerce is megteszi, ha sarokba szorulunk. Amikor a nagyobb fegyverek használhatatlanok, a szekerce tökéletesen alkalmas egy élőhalott támadásának visszaverésére.

A kard az ideális vágófegyver, de nem minden fajtája megfelelő. Török, párbajtörök és más vívőfegyverek nem alkalmasak egy fej levágására. Kizárólag úgy lehet hatékonyan zombit gyilkolni velük, ha keresztüldöfjük a szemüregtet, majd egy gyors körkörös mozdulattal eltoljuk a pengét egészen az agyig. Ezt a mozdulatot azonban mindössze egyszer sikerült végrehajtania egy képzett vívónak, ezért nem ajánlatos kísérletezni vele.

Az egykezes, hosszú kardok előnye, hogy marad egy szabad kezünk más feladatok ellátására, mint például egy ajtó kinyitására vagy arra, hogy saját testünket védelmezzük egy pajzssal. Az egyik hátrányuk a lendítőerő hiánya. Egy karral nehéz olyan erőt suhintani, hogy átvágjuk a csontok közötti vastag porcogót. A másik hátrányuk az, hogy használóik híresen pontatlanok. Egy élő embert megsebezni valahol a testén, az egy dolog. Egyetlen pontos, tiszta vágással átvágni valakinek a nyakát már egészen más.

Kategóriájukban a kétkezes kardokat tartják a legjobbnak, mert súlyuk alkalmassá teszi őket egy hibátlanul kivitelezett lefejezésre. A rangsor élén a japán szamurájkard, a katana áll. Súlyja 3-5 font, hosszabb távú konfliktusok kezelésére is tökéletes, pengéje pedig a legkeményebb izomszövetet is átvágja.

Szűk helyeken a rövid pengék előnyösebbek. A római gladius jó választás, bár harcra is alkalmas másolatot nehéz találni belőle. A japán nindzsa kard markolata kétkezes, és az eredeti modellek legendásan edzett acélból készülnek. Ez a két tényező elsőrangú fegyverre avatja őket. A legjobb választás valószínűleg a hétköznapi bozót-vágó kés – súlya, mérete és hozzáférhetősége miatt ideális. Ha van rá lehetőség, próbáljunk beszerezni egyet a hadsereg által használt

típusból, a katonaság kiárusításain általában kaphatóak. Azoknak a pengéje általában jobb minőségű acélból készül, és mivel fekete, éjszaka könnyebben beleolvad a környezetébe.

3. EGYÉB KÉZIFEGYVEREK

Lándzsák, dárdák és szigonyok alkalmasak arra, hogy átmenetileg távol tartsunk egy zombit, de arra nem feltétlenül jók, hogy megöljünk velük egy élőhalottat. Egy pontos döfés a szemüregbe nem lehetetlen, de nem is valószínű. A középkori Európából származó alabárd (fejsze és lándzsa keveréke) darabolófegyvernek is beválik, de használata nem kevés ügyességet és gyakorlást igényelt. Azt leszámítva, hogy segítségükkel távol tarthatjuk a támadót, ezek a fegyverek nem túl praktikusak.

A láncos buzogány, ami tulajdonképpen egy bothoz erősített tuskés vasgolyó, gyakorlatilag ugyanolyan pusztítást végez, mint a feszítővas, csak sokkal látványosabb módon. A buzogányt széles, körkörös mozdulattal meglengtetjük, majd amikor a golyó elegendő lendületet kapott, bezúzzuk vele az ellenfél koponyáját. A fegyver használatához jártasságra van szükség, ezért nem ajánlott.

A középkori Európában elterjedt buzogány a harcban ugyanolyan hatékony, mint egy átlagos otthoni kalapács, de ez utóbbi praktikus haszna nélkül. Egy buzogánnyal nem lehet felfeszíteni ajtót vagy ablakot, nem tudunk vele szöveget beverni. Egy ilyen kísérlet könnyen végződik véletlen sérüléssel. Ezért csak akkor vigyük magunkkal ezt a középkori fegyvert, ha semmilyen más alternatíva nem kínálkozik.

A kések mindig hasznosak, számos feladatra kiválóan alkalmasak. A szekercével ellentétben csak akkor lehet megölni velük egy zombit, ha a pengét a halántékon, a szemüregen vagy a tarkón keresztül az agyba döfjük. Előnyük, hogy kevesebbet nyomnak egy szekercénél, ezért kényelmesebb magunknál hordani őket. A kés kiválasztásakor ügyeljünk arra, hogy a penge ne legyen hosszabb hat hüvelyknél, és kerüljük a recés vagy fogazott élű késeket, mert azok

hajlamosak megakadni az áldozatban. Képzeljük el azt a helyzetet, ahogy halántékon szúrunk egy zombit, majd megfordulunk, hogy szembeszálljunk a másik három, felénk közeledő élőhalottal, de nem tudjuk kihúzni a pengét.

Kétség nem férhet hozzá, hogy a legjobb zombiölő fegyver a földön a lövészárkokban használt speciális kés. Ez az eszköz egy hét hüvelyk hosszúságú acélpengéből áll, amelynek markolata egy négyujjas bokszer. Az első világháború ádáz kézitusáihoz fejlesztették ki, amikor a katonák alig néhány láb szélességű árkokban gyilkolták egymást. Kimondottan arra a célra tervezték, hogy lefelé sújtva át lehessen lyukasítani vele az ellenség acélsisakját. Nehéz ennél hatékonyabb fegyvert elképzelni a zombikkal vívott küzdelemben. A késsel könnyedén keresztül lehet szúrni egy zombi koponyáját, majd ugyanilyen könnyedén visszahúzni és gyorsan egy másik zombi agyát célba venni, vagy, ha arra már nincs idő, akkor a bokszerral az arcába sújtani. Az eredeti modellek rendkívül ritkák, alig néhány darab maradt fent múzeumokban vagy magángyűjteményekben. De ha sikerül hiteles és pontos leírásokra bukkanunk, készíttessünk magunknak egy vagy két másolatot harcra kész, edzett fémből. Nem fogjuk megbánni ezt a befektetést.

A saolin ásó

Ez az eszköz külön fejezetet érdemel a zombiölő fegyvereket említő felsorolásban. Első ránézésre szokatlan: hat láb hosszú, keményfából készült bot, egyik végén egy keskeny, harang alakú pengével, a másikon pedig egy kifelé ívelő, félhold alakú pengével. Eredetileg, még a kínai Shang-dinasztia (i. e. 1766–1122) idején mezőgazdasági

eszközként használták, pengéje akkoriban bronzból készült. Amikor a buddhizmus elterjedt Kínában, a saolin szerzetesek szerszámként és fegyverként is alkalmazták. Számos alkalommal bizonyult meglepően hatékonnak az élőhalottak ellen. Bármelyik végével azonnal le lehet fejezni valakit, hosszúsága révén pedig használója biztos távolban marad a zombitól. Beltéri harcra éppen hosszúsága miatt alkalmatlan, ezért ilyen helyzetekben kerülendő a használata. Nyílt területen azonban egy lándzsa és egy katana erenyeit ötvözi.

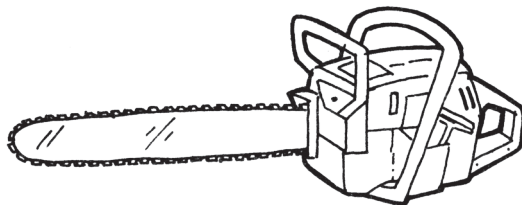
Számos egyéb kézfegyver létezik a világon, a hely szűkössége miatt nem tárgyaljuk mindegyiket részletesen. Ha olyan eszközre vagy szerszámra bukkanunk, amiről azt gondoljuk, alkalmas lehet fegyvernek, tegyük fel magunknak az alábbi kérdéseket!

1. Be lehet törni vele egy koponyát egyetlen csapással?
2. Ha nem, le lehet fejezni vele valakit egyetlen suhintással?
3. Könnyű használni?
4. Nem túl nehéz?
5. Mennyire strapabíró?

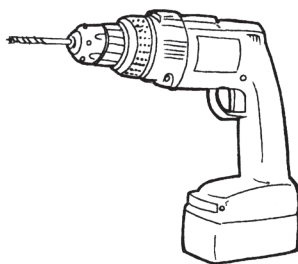
A 3., 4. és 5. kérdés szituációfüggő. Az első és a második azonban létfontosságú!

4. MOTOROS ESZKÖZÖK

A mostanában népszerű filmekből és könyvekből mindenki ismeri a láncfűrész elképesztő, brutális erejét. Villámgyors, forgó fogai könnyedén áthatolnak a húson és a csonton, ezért használatához

nem kell különösebb kezűgyesség. Hangos berregése ráadásul pszichológiailag is jó hatással van használójára – segíthet leküzdeni a retteget. Hány olyan horrorfilmet láttunk, ahol ez az ipari gyilkoló szerkezet mindenkivel végzett, akihez csak hozzáért? A valószínűleg azonban a láncfűrészek és más motoros eszközök egyáltalán nem nevezhetőek praktikus zombiirtó fegyvereknek. Először is: az üzemanyagkészletük véges. Ha egyszer kifogy belőlük a benzin, körülbelül annyi védelmet nyújtanak, mint egy kazettás magnó.

A plusz üzemanyag vagy akkumulátor cipelése pedig csak növeli másik komoly hátrányukat: a súlyt. Egy átlagos láncfűrész súlya tíz font, szemben egy bozótvágó kétfontos súlyával. Miért fárasztanánk ki magunkat feleslegesen? A biztonsági szempontokat is figyelembe kell venni. Elég egy rossz mozdulat, és a forgó fogak ugyanolyan könnyedén hasítják ketté a mi koponyánkat, mint az ellenségét. A harmadik probléma, mint minden gépnél, a zaj. Egy láncfűrész félreismerhetetlen berregése, még ha csak néhány másodpercre kapcsoljuk is be, minden hallótávolságon belül tartózkodó zombinak azt üzeni: „Vacsora tálalva!”

PARITTYÁK ÉS ÍJAK

Általánosan elterjedt nézet, hogy a hideg lőfegyverek, mint például az íj vagy csúzli használata energiapazarlás. A legtöbb esetben ez

így is van. De ha megfelelő módon használjuk őket, ezekkel a fegyverekkel gyakorlatilag hangtalanul gyilkolhatunk messziről. Mi van, ha egy fertőzött területről akarunk elmenekülni, és a sarkon befordulva szembe találjuk magunkat egy magányos élőhalottal? Ahhoz túl messze van, hogy kézifegyverrel végezzünk vele. Mielőtt a közélébe érnénk, hörgése elárulná a pozícionkat. Egy lőfegyver dörrenése még nagyobb zajt csapna. Mit tegyünk? Ilyen és ehhez hasonló esetekben az egyetlen megoldás egy néma fegyver.

1. PARITTYA

A Dávid és Góliát bibliai története révén elhíresült fegyvert már a történelem előtti időkben is ismerték. Használata egyszerű: egy sima, kerek követ helyezünk egy hosszúkás bőrdarab közepén kiszélesedő részére, azután a bőrdarab két végét összefogjuk, többször megpörgetjük a fejünk fölött, majd egyik végét elengedjük, elhajítva ezzel a követ a célpont felé. Elméletileg lehetséges megölni egy zombit egyetlen jól irányzott, hangtalan dobással, akár harminc lépés távolságból is. A gyakorlatban azonban még több hónapi gyakorlással is csak egy a tízhez az esélye egy telitalálatnak. Kellő tapasztalat nélkül jobban járunk, ha inkább pusztá kézzel próbáljuk elhajítani a köveket.

2. CSÚZLI

A parittyá továbbfejlesztett változata, amivel legalább tízszer olyan pontosan lehet célózni, mint elődjével. Ami hiányzik belőle, az az ütőerő. Egy modern csúzliból kilőtt apró lövedék egyszerűen nem rendelkezik olyan erővel, még közelről sem, hogy betörje egy zombi koponyáját. Egy ilyen fegyverrel csak felhívnanánk magunkra az élőhalott figyelmét.

3. FŰVÓCSÓ

Mivel a méreg teljesen hatástalan az élőhalottakra, ezt a fegyvert teljesen figyelmen kívül is hagyhatjuk.

4. SHURIKEN

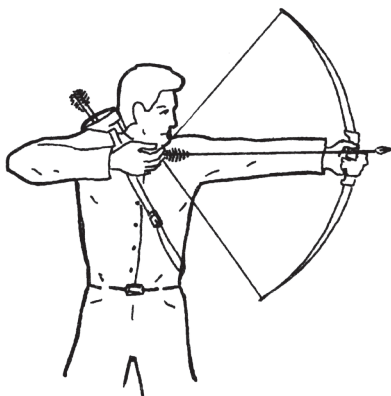
Ezeket az apró, többhegyű eszközöket a feudális Japánban arra használták, hogy átdöfjék vele az ember koponyáját. Megjelenésében egy acélból készült, kétdimenziós csillagra hasonlít, innen kapta a becenevét: „dobócsillag”. Elméletileg könnyedén ártalmatlanná lehet tenni vele egy zombit, használata azonban, akárcsak sok más fegyveré, nagy jártasságot igényel. Hacsak nem tartozunk a shuriken mesterei közé (alig néhány ember mondhatja ezt el magáról), inkább tartózkodjunk ettől az egzotikus módszertől!

5. DOBÓKÉSEK

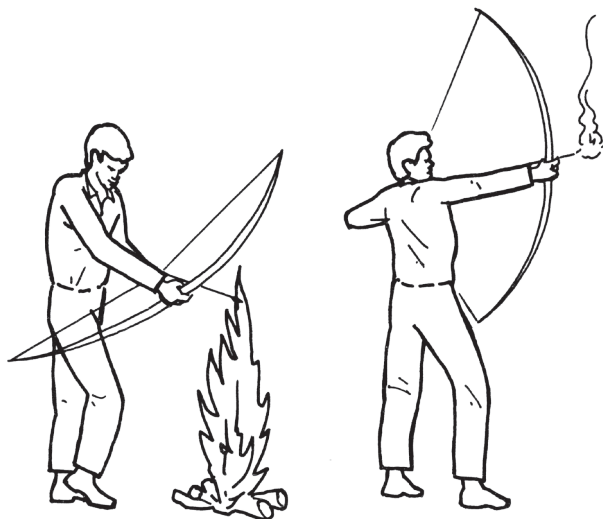
Akárcsak a shurikeneknek, ezeknek a rövid hatótávolságú fegyvereknek a használata is sok gyakorlást igényel. Hetekbe telhet, mire képessé válunk eltalálni egy emberi testet, ahhoz pedig hónapokra lehet szükség, hogy egy fej nagyságú célpontot eltaláljunk. Csak egy szakavatott késdobáló reménykedhet abban, hogy ezzel a módszerrel sikerül megölnie egy zombit. A gyakorlására fordított időt és energiát szerencsésebb inkább egy hagyományosabb fegyver használatának elsajátítására áldozni. Ne feledjük: sok készséget kell megtanulnunk, és nem rendelkezünk korlátlan idővel. Ne fecséreljük az értékes órákat arra, hogy egy harmadik kategóriás fegyver mesterévé váljunk!

6. HOSSZÚ VAGY CSIGÁS ÍJ

Röviden: egy zombi fejét nyílvesszővel keresztüllőni rendkívül nehéz feladat. Még egy modern célzóberendezéssel felszerelt íjjal is csak gyakorlott íjásznak van rá esélye. Az egyetlen gyakorlati alkalmazása ennek a fegyvernek a gyújtónyílak kilövése lehet. Ha távolról akarunk hangtalanul

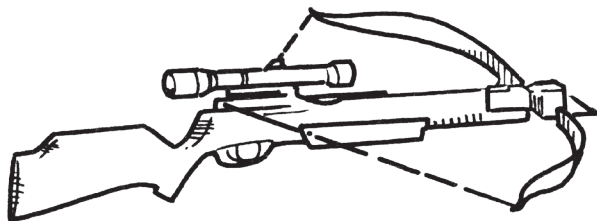
tüzet gyújtani, nincs hatékonyabb egy lángoló nyílveszőnél. Ez a legjobb módszer az élőhalottak felgyújtására. A célba vett zombi nem képes kihúzni a testéből a nyílveszőt, és megfelelő körülmények között más élőhalottakat is felgyújt, mielőtt elemészti a lán-
gok. (A helyes használathoz lásd: „Tűz” 68–72. oldal.)

7. ÍJPUSKA

Egy modern íjpuskával akár negyed mérföldről is keresztüllőhetjük egy zombi koponyáját. Nem csoda, hogy a fegyvert „hangtalan gyilkosnak” is szokták nevezni. A hozzáértés fontos, de nem igényel nagyobb jártasságot, mint egy lőfegyver használata. Az újratöltéshez időre és fizikai erőre van szükség, de ez elméletileg nem probléma, az íjpuska ugyanis orvlövész fegyver, arra nem alkalmas, hogy nagyobb tömeget feltartóztassunk vele. Mindig csak egyetlen zombi ellen használjuk. Ha több élőhalottat próbálunk elintézni vele, meghalnak, mielőtt újratölthetnénk. A leghatékonyabbak a háromszög- vagy golyófejű vesszők. A nagyobb pontosság kedvéért teleszkópos célzóberendezést is szerelhetünk rá. Sajnos a mérete és súlya nem teszi alkalmassá a hosszú távú használatra, ezért csak akkor

válasszuk, ha a helyzet megengedi, például csoportosan utazunk, az otthonunkat védjük, vagy amikor nincs kéznél hangtompított lőfegyver.

8. NYÍLPUSKA

Kisebb, egykezes íjpuska, ami kiegészítőként jól jöhet az elsődleges fegyver mellé. Így mindig kéznél van egy kisméretű, néma fegyver is, ha a szükség úgy hozza. Az íjpuskával összehasonlítva kevésbé pontos, és a hatótávolsága illetve az ereje is kisebb. Csak közelről hatékony. Ez növeli a lelepleződés kockázatát, ami viszont azt jelenti, hogy már nincs szükség néma fegyverre. Megfontoltan használjuk, spóroljunk a nyílvesszőkkel!

LŐFEGYVEREK

A könyvben tárgyalt fegyverek közül a legfontosabb az elsődleges lőfegyver. Tartsuk tisztán, olajozottan, megtöltve és a kezünk ügyében! Hideg fejjel, biztos kézzel és elegendő munícióval felfegyverkezve egy ember képes elbánni egy hadseregnyi zombival.

A lőfegyver kiválasztása tudományos művelet, amelynek során minden változót figyelembe kell venni. Mi az elsődleges cél: védekezés, támadás vagy menekülés? Milyen kategóriájú járvánnyal nézünk szembe? Ha nem egyedül vagyunk, hányan vannak a csoportban? Milyen környezetben vívjuk meg a csatát? A különböző lőfegyverek különböző funkciókkal rendelkeznek. Szinte egyik sem képes az összeset ellátni. A tökéletes fegyver kiválasztásakor el kell

felejtünk azokat a hadviselési doktrínákat, melyek olyan kiválóan működtek embertársaink ellen. Sajnos nagyon is jól tudjuk, egymást hogyan kell legyilkolni. A zombik megölése azonban egy egészen más történet.

1. NEHÉZ GÉPFEGYVER

Az első világháború óta ez a találmány forradalmasította az emberi konfliktusok kezelését. Mechanizmusa lehetővé teszi, hogy néhány másodperc alatt egész ólomesőt zúdítsunk ellenfeleinkre. Ez a taktika emberek ellen vívott harcban felbecsülhetetlen értékű, az élőhalottakkal szemben azonban értelmetlen pazarlás. Ne feledjük, hogy a cél egy fejlődés: egyetlen, tökéletesen helyezett lövedék. Mivel a gépfegyvert golyózápór szórására tervezték, lehet, hogy több száz, de az is elképzelhető, hogy több ezer golyó kell egy véletlenül célba találó, halálos lövéshez. Még ha puskaként célzunk vele (az Egyesült Államok különleges alakulatai használták ezt a módszert), akkor sem nyerő választás. Miért eresztenénk bele egy egész sorozatot, amikor egyetlen jól célzott lövéssel is ugyanazt a hatást érhetjük el?

Az 1970-es években született meg a „kasza elmélet”: ha egy gépfegyvert fejmagasságban elhelyezve az élőhalottak csoportjára irányítunk, akkor egyetlen hosszú sorozattal lekaszáthatjuk őket. Az elmélet azonban megdőlt – az élőhalottak, akárcsak a gazdatestként használt emberek, nem egyforma magasak. Még ha néhányal sikerül is végezni, legalább a fele túléli, és továbbnyomul a lóállásunk felé.

De mi a helyzet a fegyver okozta egyéb súlyos sérülésekkel? Nincs akkora ereje egy gépfegyversorozatnak, hogy félbevágjon egy testet, amivel szükségtelenné tehet egy fejlődést? Igen is, meg nem is. Az amerikai hadseregben rendszeresített, 5,56 milliméteres szabvány lövedék képes eltörni egy ember gerincoszlopát, levágni egy végtagot, vagy igen: kettéhasítani egy zombit. De ez nem jelenti azt, hogy a fejlődés szükségtelen volna. Először is: egy zombi megcsonkításának kicsi az esélye, és csak rengeteg lőszer elhasználásával sikerülhet. Másodszor, hacsak az agy nem semmisül meg, a zombi maga

továbbra is életben van – megcsonkítva, sőt talán mozgásképtelenül, de életben. Miért fárasztanánk magunkat azzal, hogy végezzünk egy vonagló és potenciálisan veszélyes torzóval?

2. GÉPPISZTOLY

Ennél a fegyvernél ugyanaz a probléma, mint a nehéz gépfegyver esetében: túl sok lőszer szükségeltetik egyetlen élőhalott meggyilkolásához. Szűk helyen azonban a géppisztolynak megvannak a maga előnyei. Rövid csöve miatt egyszerűbben kezelhető a puskánál, a kihajtható válltámasz pedig stabilabbá teszi a pisztolynál. Soha ne felejtjük el átállítani egyes lövésekre! Az automata üzemmód egyértelmű pazarlás. Mindig vállhoz támasztva húzzuk meg a ravaszt! A csípőből tüzelés eredménye kivétel nélkül mindig nagy zaj és célt tévesztett lövés. Hátránya, hogy nagyobb távolságból nem elég precíz. Mivel a géppisztolyt közelharcra tervezték, közelebb kell mennünk a zombihoz, mint ha puskával vagy más löfegyverrel lennénk felfegyverkezve. Ez alapesetben nem jelentene problémát, de sajnos a géppisztoly, mint minden más automata és félautomata fegyver, hajlamos beragadni használat közben. Kis távolság esetén ezzel szükségtelen kockázatot vállalnánk. Ez az egyetlen oka annak, hogy a géppisztolyt nem javasoljuk elsődleges fegyvernek.

3. GÉPKARABÉLY

Ezt a fegyvert eredetileg azért találták ki, hogy áthidalja a szakadékot a puska és a géppisztoly között, és egyszerre lehessen gyorsan, illetve nagy távolságra tüzelni vele. Hát nem ideális fegyver az élőhalottakkal szemben? Nem igazán. A távolság és a pontosság lényeges szempont, a gyorstüzelés funkció azonban, mint láttuk, nem. Bár a gépkarabélyt át lehet állítani félautomatára, akárcsak a géppisztolyt, továbbra is megmarad a teljesen automata üzemmód jelentette kísértés, akárcsak a géppisztoly esetében. Amikor az ember az életéért küzd, csábító a lehetőség, hogy átkapcsoljon „ereszd el a hajam”-módba, nem törődve azzal, mennyire pazarló és haszontalan,

amit tesz. Ha gépkarabélyt választunk elsődleges fegyvernek, ne feledkezzünk meg a lőfegyverekre vonatkozó alapvető kérdésekről: mekkora a hatótávolsága? Milyen pontos? Rendelkezésre áll-e megfelelő mennyiségű lőszer? Milyen nehéz tisztítani és karbantartani?

Ahhoz, hogy választ kapjunk néhányra ezek közül a kérdések közül, legjobb, ha megvizsgálunk két szélsőséges példát. Az Egyesült Államok hadseregének M16A1-es fegyverét minden idők legroszszabb gépkarabélyának tartják. Túlonyolított mechanizmusa nem csak a tisztítását teszi nehezebbé, de növeli a beragadás valószínűségét is. A távolság beállításához – amit minden egyes alkalommal meg kell tenni, amikor a célpont közelebb vagy távolabb kerül tőlünk – tűre, golyóstollra vagy ehhez hasonló eszközre van szükség. Mi van olyankor, ha nincs nálunk egyik sem, vagy elveszítettük, miközben több tucat zombi csoszog felénk kitartóan? Az M16A1 törékeny műanyag válltámasza nem engedi, hogy bajonettként használjuk. Ha mégis megkíséreljük, akkor fennáll a veszélye, hogy darabokra törjük a rugós válltámaszt. Végzetesen nagy fogyatékosága ez a fegyvernek. Ha élőhalottak gyűrűjébe kerülünk, és a karabély beragad, akkor még az a lehetőség sem adott, hogy utolsó menedékként kézitusa-fegyverként használjuk.

Az 1960-as években az M16 (eredetileg AR-15) a légierő alapfegyvere volt. A hadiiparra jellemző politikai okok miatt (te fegyvert veszel tőlem, én rád szavazok és segítek a kampányban) az Egyesült Államok hadseregének gyalogságát is ezzel a gépkarabéllyal látták el. A vietnami háborúban olyan gyengén teljesített, hogy a kommunista gerillák el sem vették a halott amerikaiaktól. Az újabb M16A2 valamivel jobban sikerült, de ezt is csak másodosztályú fegyvernek

tartják. Ha tehetjük, kövessük a vietkongok példáját, és kerüljük az M16-ost!

A spektrum másik végén a szovjet AK-47-es helyezkedik el, amit minden idők legjobb gépkarabélyának tartanak. Noha nehezebb az M16-osnál (10,58 font annak 7 fontjával szemben), és nagyobbat rúg, hatékonysága és strapabíró kialakítása által vált híressé. Tágas tüzelő mechanizmusa megakadályozza, hogy a belékerült sártól vagy homoktól beragadjon. Kézitusában a bajonettel be lehet döfni a zombi szemüregén keresztül, de a fémlapos fatussal akár szét is zúzhatjuk az élőhalott koponyáját. Ha az utánzás a hízélgés leg-
őszintébb formája, akkor több nemzet is hízélgés próbált a szov-
jeteknek azzal, hogy vagy egy az egyben lemásolta (a kínai Type 56 gépkarabély), vagy módosított változatát (az izraeli Galil) kezdte gyártani. Noha a gépkarabély nem ideális az élőhalottak elleni vé-
dekezésben, az AK-47-es család valamely tagja nem rossz választás.

4. DUGATTYÚZÁRAS VAGY ALSÓKULCSOS ISMÉTLŐPUSKA

A tizenkilencedik század közepén találták fel ezeket a típusokat, és manapság gyakran elavultnak titulálják őket. Miért használna valaki vadászpuskát, amikor géppisztollyal is lövöldözhet? Az effajta arroganciának semmi alapja, a techno-sovinizmusra és a gyakorlati tapasztalat hiányára vezethető vissza. Egy megfelelően összerakott dugattyúzás vagy alsókulcsos ismétlőpuska hozzáértő lövész kezében legalább olyan, ha nem hatékonyabb védelmet nyújt az élőhalottakkal szemben, mint a legmodernebb katonai lőfegyver.

Mivel a puska egylövetű, így használója rá van kényszerítve, hogy pontosabban célozzon, ezért általában a találati arány is magasabb. Ennél a típusnál nem lehet „ereszd el a hajam”-módba kapcsolni, ezért akarva-akaratlanul is takarékoskodunk a munícióval. A harmadik nagy előnye, hogy viszonylag könnyű tisztítani és működtetni, ami egyáltalán nem elhanyagolható szempont. A vadászpuskákat nem hivatásos katonák számára tervezték. A gyártók tudják, ha egy fegyver túl bonyolult, akkor kevesebbet tudnak belőle eladni.

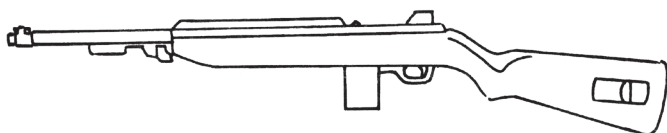
A negyedik és végső mellette szóló érv pedig az, hogy könnyű megfelelő muníciót szerezni hozzá. Mivel az Egyesült Államokban több civil fegyverbolt van, mint katonai (a világ többi részén ez koránt sincs így), egy vadászpuskába könnyebben találunk lőszeret, mint egy gépkarabélyba vagy egy géppisztolyba. Ez kulcsfontosságú szempont, ha a kézikönyv második felében vázolt forgatókönyvek valamelyike megvalósul.

Amikor dugattyúzárás vagy alsókulcsos ismétlőpuskát választunk, próbáljunk régebbi, lehetőleg katonai darabra szert tenni. Ez nem azt jelenti, hogy a civil modellek rosszabb minőségűek – éppen ellenkezőleg –, de a hadsereg számára készült puskákat úgy tervezték, hogy közelharcra is alkalmasak legyenek. Ne sajnáljuk az időt arra, hogy megtanuljuk, hogyan lehet erre a célra használni. Ha úgy lóbáljuk, mint egy ütőt, azzal csak tönkretesszük a fegyvert, akár civil, akár katonai. Léteznek útmutatók, amelyekből kiderül, hogyan kell tompa végű ütőszerszámként használni egy puska. A régi háborús filmek tanúsága szerint a puska anélkül is gyilkos fegyverré válhat, hogy meghúznánk a ravaszt. Klasszikus, dugattyúzárás puska például az amerikai Springfield, a brit Lee Enfield és a német Mauser Kar 98k. Sok példány fellelhető ezekből a típusokból, legtöbbjük a mai napig működőképes állapotban van. De mielőtt választunk, győződjünk meg arról, hogy rendelkezésünkre áll-e elegendő muníció! Hiába van egy tiszteletet parancsoló, dugattyúzárás katonai puskáink, ha kizárólag civil modellekbe való lőszeret tudunk beszerezni hozzá.

5. FÉLAUTOMATA FEGYVER

Megjelenése óta ez a modell elsőrangú zombiölő fegyvernek számít. Mivel fennáll lőszerpazarlás veszélye (minden alkalommal, amikor meghúzzuk a ravaszt, a puska kilő egy golyót), használata nem kevés fegyelmezettséget igényel. Ez a tulajdonsága azonban életet menthet, ha egyszerre több ellenféllel kell szembenéznünk. Feljegyzések szerint egy csapdába esett asszony egyszer tizenöt zombival végzett mindössze tizenkét másodperc alatt! (Lásd: „1947, Jarvie, Brit

Columbia”, 258. oldal.) Ez a történet jól illusztrálja, milyen potenciál rejlik egy félautomata fegyverben. Közelharcban vagy ha menekülnünk kell, a félautomata karabély ugyanazt a funkciót látja el, mint a nagyobb modell. Bár a hatótávolsága csak feleakkora, a karabély nem olyan nehéz, könnyebben hordozható, és kisebb lőszer kell hozzá. Szituációtól függően mindkét típus jó szolgálatot fog tenni.

A félautomata fegyverek közül a második világháborús M1 Garand vagy az M1 karabély sok szempontból jobb a mostani lőfegyvereknél. Ez meglepőnek tűnhet, de ne feledjük el, hogy ezeket a fegyvereket arra tervezték, hogy túléljék a világtörténelem legnagyobb konfliktusát. A két típus olyan kiválóan látta el feladatát, hogy a Garand maradt az amerikai hadsereg hivatalos fegyvere a koreai háborúban, az M1 karabély pedig még Vietnam első éveit is megérte. Az M1 Garand másik nagy előnye, hogy kézfegyverként is alkalmazható (a második világháborúban a bajonetthasználat még fontos részét képezte a harcnak). Bár már nem gyártják, a Garandok és a hozzávaló lőszer még mindig sok helyen kaphatóak. Hihetetlen, de az M1 karabélyt viszont mind a mai napig gyártják. Könnyű súlya és rövid csöve tökéletesen alkalmassá teszi beltéri harcra vagy arra, hogy nagy távolságot tegyünk meg vele gyalog. Félautomata fegyverek közül szóba jöhet a modernebb Ruger Mini-30, a Ruger Mini-14 és a kínai Type 56 (a szovjet SKS karabély másolata, nem összetévesztendő az azonos nevű gépkarabéllyal). Ha sikerül fegyvelmezetten használni, a félautomata fegyvernél nem létezik jobb választás.

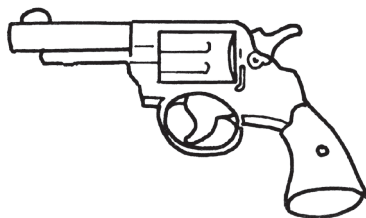
6. SÖRÉTES VADÁSZPUSKA

Közelről támadó ember ellen a sörétes vadászpuska a létező leg-hatékonyabb fegyver. Élőhalottakkal szemben azonban már nem

egészen így van. Egy jó tizenkettes kaliberű sörétes puskával szó szerint le lehet robbantani egy zombi fejét. Ugyanakkor minél nagyobb a távolság, annál nagyobb a sörétek szórása, és annál kisebb az esély arra, hogy áthatolnak a koponyán. Ha sörét helyett henger alakú lövedéket teszünk bele, nagyobb távolságra is hatékonyabban lehet célózni vele (feltéve, ha a cső elég hosszú), de akkor miért nem használunk inkább rendes puskát? A sörétes vadászpuska nagy előnye, hogy képes feltartóztatni a támadókat. Egy söréteket szóró lövés szilárd falként funkcionál, miközben egy puskagolyó vagy célba talál, vagy ártalmatlanul továbbszáguld. Ha sarokba szorítanak vagy üldöznek bennünket, és időt kell nyernünk, ezzel egyszerre több zombit is feltartóztathatunk néhány másodpercre. A sörétes vadászpuska hátránya, hogy a tizenkettes kaliberű töltények nagyok és nehezek, ha úton vagyunk, kevesebb hely marad mellette más felszereléseknek. Ezt mindenképpen meg kell fontolni, ha hosszabb útra indulunk.

7. PISZTOLY

Az amerikaiakat különleges viszony fűzi a kézi lőfegyverekhez. Szinte minden filmben, tévéműsorban, ponyvaregényben, képregényben felbukkannak. Az amerikai hősök, a vadnyugati seriffektől kezdve a modern városi zsarukig, mind ezt hordják az övükön. A gengszterek erről rapelnek; a liberálisok és a konzervatívok erről vitatkoznak. A szülők óvják tőle a gyerekeiket, a gyártók pedig elmondhatatlanul hatalmas vagyonokat keresnek rajta. A pisztoly még talán az automobilnál is jobban összeforrt Amerikával. De vajon mennyire hatékony ez a kulturális szimbólum a nemrégiben megjelent húsevő szörnyetegekkel szemben? Az igazat megvallva, nem túlságosan. A filmekben és regényekben szereplő hősökkel szemben az átlagembernek bizony nem könnyű bármit is eltalálnia, főleg nem egy olyan kisméretű, mozgó célpontot, mint egy zombi feje. Az élőhalottak támadása okozta ideg feszültség közepette egy sikeres fejlődés esélye alig valamivel nagyobb, mint az, hogy nyugodtan megbeszéljük a

dolgot a zombival. Tanulmányok bizonyítják, hogy a zombik testét ért, nem halálos sebet ütő lövedékek 73 százaléka valamilyen típusú pisztolyból származik. A lézeres célzóberendezés növeli a pontos célzás esélyét, de egy remegő csuklót az sem szilárdít meg. A kézi lőfegyverek elsősorban szélsőséges körülmények között bizonyulnak hasznosnak. Ha például egy zombinak sikerül megragadnia bennünket, egy pisztoly életmentő lehet. Szorítsuk a csövet az élőhalott homlokához, és húzzuk meg a ravaszt! Ehhez nem kell semmilyen különleges készség, a pozitív eredmény pedig garantált. A pisztolyok kicsik és könnyűek, ezért ideálisak másodlagos fegyvernek. Ha az elsődleges fegyverünk egy karabély, akkor ugyanaz a lőszer való mindkét fegyverbe, tehát könnyebb lesz a csomagunk. A pisztoly tehát mindenképpen javasolt, amikor élőhalottakkal száll szembe az ember, de sosem elsődleges fegyverként. Ne feledjük, hogy számos olyan megcsonkított, félig felfalt holttestet találtak már, amelyek kihűlt kezükben pisztolyt szorongattak!

8. .22-ES KALIBERŰ, PEREMGYÚJTÁSÚ LŐFEGYVEREK

Ezeknek a fegyvereknek (puskák vagy pisztolyok) a lövedéke alig néhány milliméter átmérőjű és rövidebb egy hüvelyknél. Normál körülmények között ez azt jelenti, hogy csak gyakorlásra, céllövésre vagy kisebb állatok le vadászására használjuk. De az élőhalottak ellen a parányi .22-es lövedék meglepően jól helytáll. A golyók kis mérete miatt például háromszor annyi lőszert vihetünk magunkkal. Ráadásul maga a fegyver is könnyebb, ami igazi áldás a fertőzött területeken gyalogolva. A lőszert előállítani is könnyű, és rengeteg helyen hozzá lehet jutni az országban. Nincs olyan fegyverbolt, ahol

ne árulnának .22-es kaliberű töltényeket. A .22-esnek azonban van két komoly hátránya is. A kisméretű golyók feltartóztató ereje a nullával egyenlő. Sok emberrel előfordult (köztük a korábbi elnök Ronald Reagannel is), hogy észre sem vették, amikor meglőtték őket. Egy zombit hiába lövünk vele mellbe, még csak le sem fog lassítani, nemhogy megálljon. A másik probléma az, hogy nagy távolságból használva nincs benne annyi erő, hogy áttörje a koponyaacsontot.

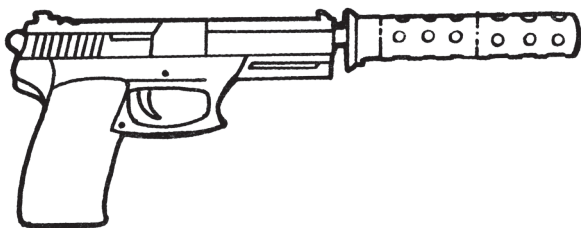

Egy .22-essel túl közel kell merészkednünk, ha biztosra akarunk menni, az pedig növeli a stresszt, és csökkenti az esélyeket. Ugyanakkor a .22-es kisebb ereje még jól is jöhet, mivel ha behatol a zombi koponyájába, hátul már nem tud távozni belőle, ezért oda-vissza pattog a koponya belsejében, nagyobb pusztítást végezve, mint bármely .45-ös. Szóval, amikor arra kerül a sor, hogy fegyvert keressünk a zombivész túlélésére, ne becsljük le ezt a kicsi, szinte játékméretű, mégis gyors és hatékony lőfegyvert!

9. KIEGÉSZÍTŐK

A hangtompító, ha be tudjuk szerezni, a lőfegyver életmentő kiegészítőjének bizonyulhat. Ha a lövés nem jár különösebb zajjal, akkor nem kell ijhoz, parittyához vagy más hideg lőfegyverhez folyamodnunk (ami nem kis előnyt jelent menekülés közben).

A teleszkópos távcső rendkívüli mértékben megnöveli a célzás pontosságát, különösen távoli orvlövésztámadásoknál. A lézeres célzóberendezés első pillantásra remek választásnak tűnik. Mert ugyan mennyire lehet nehéz egy piros pontot elhelyezni egy élőhalt homlokán? A hátránya a korlátozott akkumulátoridő. Ugyanez igaz az éjjellátó szerkezetekre is. Sötétedés után is kiválóan lehet

velük zombira vadászni, de ha lemerülnek, akkor egy csapásra használhatatlan fekete csövekké válnak. A hagyományos üvegből és fémből készült célzóberendezések a leginkább ajánlottak. Lehet, hogy nem olyan divatosak, és az elektronika is hiányzik belőlük, de ezek legalább soha nem hagyják cserben az embert.

Hatótávolság vagy pontosság

Egyes tanulmányok szerint a csata hevében minél közelebb kerül egy zombi, az ember annál vadabban tüzel. Gyakorlás közben keressük meg azt a legnagyobb távolságot, amelyen belül még pontosan tudunk célozni! Azután lőjük mozgó célpont-ra ideális (stresszmentes) körülmények között! Amikor sikerült bemérni az adott távolságot, felezzük meg. Ez lesz az a táv, ahonnan hatékonyan meg tudunk ölni egy zombit valódi támadás esetén. Soha ne engedjük, hogy ennél közelebb kerüljenek hozzánk, mert akkor az idegesség hatására kevésbé pontosan tudunk célozni. Ha többen vannak a zombik, mindig azokkal kezdjük, amelyek elsőként lépnek be a zónába. Ne térjünk el ettől a szabálytól, bármilyen tapasztalataink voltak korábban! Nem egy utcai harcokban megedződött rendőr, kitüntetett háborús veterán, sőt „hidegvérű” gyilkos végezte szétmarcangolva, mert inkább hallgattak az ösztöneikre, mint a kiképzőjükre.